

Искри

от живи гуми

Литературен клуб
“Живи гуми”

ЧИТАЛИЩЕ “ИСКРА -1964”

Искри

от живи гуми

литературен сборник

*Сборникът е издаден с финансовата
подкрепа на Национален фонд „Култура“*

Искри от живи думи

литературен сборник

© Читалище „Искра-1964“, София, издател, 2025

© Ирина Славчева, Райчо Русев и Павлина Йосева –
pin4e, съставители, 2025

© Мария Петрова, художник на корицата, 2025

© Зина Чаушева, автор на илюстрациите, 2025

ISBN 978-619-7749-08-3

ЧИТАЛИЩЕ “ИСКРА -1964”

Искри от живи гуми

Литературен клуб
“Живи гуми”

АртГраф

Този сборник се издава в 60-та годишнина на читалище „Искра – 1964“, София.

Отворите ли го, все едно заставате на прага на една къщичка на живи думи...

Може би не всичко в нея ще ви хареса, може би не всичко е прецизно, но нима е прецизен ромонът на планинския ручей, или морският прибой, или шумът на гората?

Дали пък не грешим, като наричаме сборника къща? Къщата е нещо недвижимо, а той... Не е ли той по-скоро влакче с различни купета и във всяко седи различен човек, с различно настроение, различен свят? Лети влакчето през годините и всички, които сме в него, гледаме през прозорците сменящите се картини. Един ще слезе, друг ще се качи, но пътници приятели на читалището ще има винаги и винаги ще има някой, който ще поиска да каже нещо на човека в другото купе или да чуе неговата дума. Дума, която да се пренесе нататък, да зарадва, да окуражи...

Елате, седнете във вагона при нас, да кажете и да чуете.

Заповядайте!

От съставителите

...Слънцето надничаше през клоните и я следваше с поглед. Обичаше да я гледа как се движи, как диша, как сътворява наслада. А когато тя се обърна, лъчите му се изляха в очите ѝ. Затанцуваха по устните и се плъзнаха по цялото ѝ тяло.

Слънчевото сърце се разтапяше от усмивките ѝ, а звънкият ѝ смях го караше да подскача. Така се загледа, че тупна от цъфналите клони в тревата. Тогава пламна, може би от гласа на червените ѝ обувки и препусна по ръба на роклята ѝ.

Тя беше цвят, който се разтваряше под Слънчевите му ласки. Ухаеше на трепет, на безгрижие и сладост. Медовина се стичаше от сърцето ѝ. Прегръщаше с топлина, запалваше копнежите за живот и волно политаше с птиците. Тя беше песен, неудържимо цъфтяща Пролет, Слънчева магия. Тя беше Любовта!

Слънцето я повдигна леко, завъртя я като току-що отронило се венчелистче и цялото Небе засия цветно...

*** ПРИКАЗНО ***

Пропътувах пътищата прашни,
прегръщах и Небето, и Земя,
за да хапна ябълки домашни,
споделени с кротката ламя.

Направих чудна ябълкова пита,
Червената ми шапка е на мен.
Вълкът за баба ми дори не пита,
прегръщаше ме лудо всеки ден.

Бях неродена, после се родих,
когато момък ябълка ми даде.
Спах сто години щом се уморих,
а Любовта с целувка се обади.

Сега летя със лебедите диви
и ставам Пепеляшка всяка нощ.
Събирам всички мигове красиви
и паля с Тебе звездния разкош.

* * *

МЕЖДУ НЕБЕ И ЗЕМЯ

Приземена съм.
На падащия лист съдбата
не мога да избегна —
дан към вечността.

Ала мигът е моят полет.

И ти — така наблизно —
извън законите, извън смъртта,
вземи ме във ръцете си —
и тъй
да предизвикаме небето.

* * *

Човекът
угасва полека —
и може би вече не страда,
останал без глас,
и без слух, и без взор ...

А може би пазят
очите копнежа,
а може би стене
гласът му сподавен
и още той чува
отминали думи,
очаквана песен?
И може би вечна —
неземната болка —
не стихва далече
след земния път ...

* * *

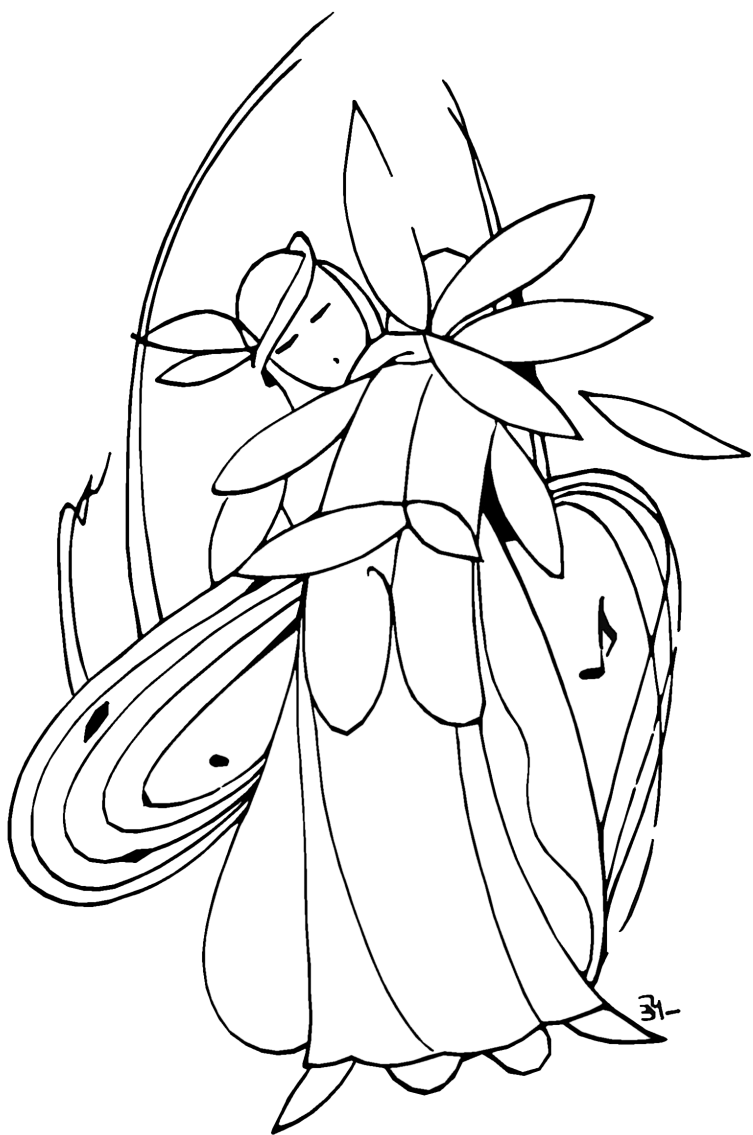
ПРИБОЙ НА НЕЖНОСТТА

Бленувано пристъпвам по пясъка на твоя бряг,
разкайно прегръщам смисъла на твоя свят!
Очите ми са пристан,
ръцете ми молба
и много, много искам да чуеш ехото сега!
И ти си хризантема
родена от поема,
изстрадана хипноза,
космично съзидание
в море от отчаяние,
онзи ритъм на сърцето
с който тича в мен момчето!
И чувство нужно
за мен и теб, но не и чуждо,
ми маха пак за сбогом
оттам, където родом
с прибоите на нежността,
забързани се гмуркат
самотните весла на любовта!
По алеите на тишината,
в дълбините на душата,
с празничен воал на ВЕЧНОСТТА
съзирам ТЕБ, МОЯ, ИСТИНСКА СЪДБА!!!

* * *

ЛЮБОВ БЕЗ БАЛОТАЖ

Като белия студ, като бялата приказка,
като неуморния полет на зелената пролет,
като слънчевото злато на огненото лято,
като носталгичната песен на златистата есен,
възкръсваш в мен
като самотен рефрен,
ден подир ден,
като изоставен спомен,
като поглед бездомен,
без начало и край,
тук и в неземния рай,
ТИ и АЗ в едно цяло,
като ново начало,
едничка, самичка, позната и различна,
като сиротен мираж
любов без... балотаж!!!

* * *

КОСМОСЪТ НА МАЛКИТЕ НЕЩА

Луната е сребрист самотен шрих
на нощното небе като индиго.
Изящен сърп – следа от повей тих
с контурите на сгушена авлига.

А сякаш е отронена сълза
Вечерницата, що под нея свети –
посока е по пътя непознат
и муза неизменна за поети.

Единствени във тази тиха нощ
Блещукат по небесната ни риза.
И ето как Вселенският разкош
е сведен днес до прост минимализъм.

Тъй семпла, съвършена красота!
Спокойствие целебно за душата.
Ключът е всъщност в малките неща,
и с тях съм и щастлива, и богата.

* * *

МОРСКО НОКТЮРНО

Тази нощ съзерцавам морето за сбогом:
как изплува луната – същински пожар;
сетне плавно раздипля постелка от огън,
а по нея трепти силует на лодкар.

Тишина. Слушам само морето как диша –
как се плискат вълните и милват брега
и оставят по пясъка сребърни нишки.
Няма вчера, ни утре, а само сега...

За последно кръщавам се с изгрева кървав
във прохладната морска вода с цвят бордо.
Днес си тръгвам, море, ала знай, ще се върна!
Като птица напролет към свойто гнездо.

Надалече от теб аз съм арфа без струни.
Все бленувам за твоя безкраен простор.
Ти ме чакай – за нашето морско ноктюрно
с ненаписан все още финален акорд.

* * *

ОТ ВРЕМЕТО МИНАВА ВСЯКА БОЛКА

От времето минава всяка болка.
И аз прегърнах истината стара,
единствено не зная още колко
остава мъдростта да си повтарям.

Сънувам се в годините си детски,
сънувам, че си вече остаряла,
забравям, че дори не знам къде си,
че с някой друг заспиваш от премала,

и денем все часовника си гледам,
а болката прогизва от досада...
И всяка вечер лягам още в седем,
преди да станеш хубава и млада.

* * *

ДРЪВЧЕ В ПУСТИНЯТА

Едно дръвче, в пустинята израсло,
нима ще го оставиш да изсъхне?
Не казвай нищо. Всичко ми е ясно.
За нас мечтите ще са все по-скъпи,

годините захапали са жадно
телата и душиците ни клетки
и ако утре случи се да паднеш,
ще видиш острието да просветне...

Но то е живо. Тръпнат му листата,
пълзи към него черната зараза
и мога всеки ден да съм оттатък,
ала не мога сам да го опазя.

Не искам и с години да поливам
стеблото, а да зная, че е късно,
осъден вечно да го помня живо
и никога плода да не откъсна.

Едно дръвче, в пустинята израсло.
И как да го оставиш да изсъхне...
Ще дойде време, вече виждам ясно,
и то ще стане споменът настръхнал

и мисъл, от която ще ни втриса,
и грях голям, на нашите години,
че то за нас в пустинята роди се,
а ние с теб избрахме да загине.

* * *

БЕЗСЪННА ще остана тази нощ
и ще те чакам под елхата,
сами ще бъдем в този час,
ще си налеем вино пълни чаши...
Елхови клонки ще постеля,
стъпките ти снежни
ще потърся пред вратата,
прозорци ще разтворя заскрежени,
уморена, там ще те почакам...
Ръцете ми премръзнаха,
протегнати, зовящи в мрака.
Ела със дъх на бор,
подай и ти ръка
да поседнем под елхата...
Ела, постой така до мен
във тази свята нощ, в този късен час,
до дъно да изпием своите чаши,
звездите ще блестят и бдят над нас...

* * *

ИСКАШ ЛИ да те обичат
от главата до петите
със всичките ти грешки,
несресана и неизмита.
Отвори сърцето си,
медитирай,
„Яж, моли се и обичай“,
всички идваме на този свят
от нищото,
а искаме да вземем всичко.
За да разбереш, че си живял,
че съществуващ,
трошичка обич трябва да си дал.
Тогава винаги ще има някой,
който несресана и неизмита
както дете така да те обича...

* * *

СЛАВАТА НА ПОЕТА

Поетът носи тъжна слава,
а хоризонти уж отприщва...
Как чисто име да остави,
когато броди из бунище?

Ботушите на Ботев стискат,
защото с тях реши без време
да изпотъпче
всичко низко
и срамно
в робското си племе.

Залайва кучето на Вазов,
щом той в унии потъне —
до кост
завета му
изрязват
безродниците от рода ни.

Чуй,
оскверненият Славейков
с бастун по времето ни тропа:
България бе европейка,
а днес — обелка от Европа.

Слепецът Яворов напусто
сънува сън:
ще бъдеш в бяло!
Той воеводския си устрем
погребва нейде край Кавала.

Защо ли Смирненски повярва,
че злите замъци ще рухнат?
След залповете по Вапцаров
разяжда тази вяра мухъл...

При своята казън
безпризорни
замръкват
Димчо,
Гео,
Пеньо —
без правото да я оспорват,
без ангели да я отменят.

Предадени от Бог!...
...Но всъщност
до рамото на Бог застават
и пак на този свят се връщат —
да носят тъжната му слава!

* * *

СЕЗОНИ

Трепериш пред сезона в бяло...
Но аз те виждам в друга роля:
със своето ноемврийско тяло
за кратко да ми бъдеш пролет.

Свалй възстария си шлифер,
като дърво –
листата сухи...
И от плътта ти апокрифна
две рози в шепите ми бухват!

Те с аромата си кръстосват
посоките ни...
Крачиш възнак,
а върху жаждата ти проснат
аз крача...
Инак ще замръзнеш.

Сърцето на земята вика
под нас –
съвсем като камбана.
Но ние сричаме езика
на пролетта... С нозе издрани!

И мислим,
че сме разцъфтели...
Макар хитрецьт сняг на воля
да ни рисува
бели,
бели...

...Подобно ангели пред полет.

* * *

НАЗДРАВИЦА

Живея, защото нямам,
какво друго да правя
и се радвам на своя добър апетит
и доброто си здраве.

Да си мъртъв е скучно.
Защо да умирам тогава?
„Живей“ – си казвам – „Живей и трупай
пари и слава“.

Там някой ще каже, че всеки умира,
че кой каквото е търсил, това и намира.

Че дори и да имаш дебели връзки в рая
и вуйчо владика, и вила на края,
че дори да си кинозвезда или личност,
ще пукнеш без почести, шум и... епичност.

Да кажем, че вече ти хвърлил си топа,
студен си и вече опял те е попът.
Дошли са роднини и други подобни,
изричат набързо словата надгробни.

Попийват ракийка, за твой упокой,
похапват курбанец с късчета лой,
а после с фалшива тъга, понамръщени,
сбогуват се бързо и тръгват за вкъщи.

А там е уютта, а там е живота:
парите в дюшека, жената в леглото.
Шкембето е пълно със вкусна чорбича,
главата със въздух, килер с лютеница...

А твоята млада красива вдовица
е легнала вече със друг и без свян
прегръща чуждия гръб запъхтяно.
Без умисъл, корист и прочие,
без стеснение, срам и без право...
Така е прието – нарочно.
Такъв е Животът... НАЗДРАВЕ!

* * *

СПОМЕНИ ОТ ДЕТСТВОТО

Спят спомените на постеля мека,
завити през глава с юрган от дни.
Заспивам аз и чувам лекия
неземен звън: „Щастлив бъди...!“

Кристалните камбанки пак звънят
и пак ме мамят във света на детството.
Прекрасна е небесната дъга,
прекрасни са и приказните замъци
от сребърна мъгла.
Пристъпва и ме хваща за ръката,
запявайки на ветровете песните,
Вълшебникът от Слънчевия град.

Кротувам в тъмното на стаята.
Часовникът тиктака хищно.
Домашният ни дух, от пиене пресипнал,
лекува древния си ревматизъм
и прави си гаргара
със зелева чорбица вкисната.
Във шкафа шумоли нахална мишка.
Пак кърпи мрежата си стара
умисленият, омърлушен паяк.

На печката хлебец препечен ухае,
баба преди от черната вълна.
Зимната нощ е до крайност безкрайна
и с тайнственост пълна.
Под снежните шапки къщурките спят,
луната ражда причудливи сенки.
Замислено кима човекът от сняг
и похапва снежинки.

Ето, съмна се,
няма го тъмното.
Денят гъделичка петите ми боси.
Красивият Ден се спуска
по стръмното,
нагърчва се пътят, уморен от въпроси –
и аз съм щастлив!

* * *

РОДОПСКИ ТРОПАР ЗА НЕДЕЛЯ И ДЕЛЮ

На Светата Неделя
те кръстили, Делю.

Неделя била крехка девица,
тя дваисетгодишна
станала
великомъченица.

Ти стана хайдутин,
ка̀матен млад юнак.
Делю войвода –
родопското чедо на Златоград.

Тя се обрeкла да служи на Бога.
Ти се нагърби да браниш народа.

Неделя римски сатрапи стръвно я били
с тежки камшици от волски жили.
Възбог летяли месата й...
И тя се възнесла полека,
зареяла взор в небесата.
От паче перо по-лека,
нагоре поела Неделя,
още преди да замахне
секира палача.

Ти също видя що ти струва да струваш добро.
Пусна бяла парà в една робска ръка –
и беше обречен.
Дериденски айене от нея
куршум от сребро за главата ти леят.

Тоз куршум смъртен, обаче
– с нишан белязан, за теб наречен –
към звездите те изстреля, Дельо!
В чудна песен за теб, която
една българка пее
и сто каба гайди плачат ли плачат...

Сега сте там,
високо горе на родопското небе –
Неделя, ти и тойта свидна Гюлсеме,
която кротко ти държи ръката.
И тримата сте взрени в планината –
в красивата добра Родопа,
видяла ледници, потоци
и древни хора в древни времена,
които могат да летят и ходят по вода.

Край вас кръжат съзвездия, герои, богове –
Кибела, Бал, Йехова, Буда, Мохамед, Мойсей...
След тях усмихнат, изтерзан и бос
върви Христос.
И колкото се приближава
все по-благ и ведър става
и заприличва на Орфей.

* * *

НАУЧИ МЕ, ВРАБЕЦО

Научи ме, врабецо, да бъда корав като теб.
Да посрещам студа всяка зима с гърдите си крехки
и когато челото ми пука, смразено до лед,
да не спирам да пърхам, доволен, че жив съм и днеска.

Научи ме на мъдрост, врабецо – как с други врабци
да живея в едно, ала винаги аз да съм първи,
научи ме на ловкост, с която кълват се трохи
и със тях се засища гладът на един простосмъртен.

Как го правиш, врабецо? Какъв динамитен живец
движи тези пружини-крачета куршумено бързи?
Тези малки криле, със които пространство гребеш
триста пъти в минута, докато кутрето си мръдна?

Ти си нищо и никаква топчица топъл живот,
ала тя е достатъчна да оцелееш до утре.
Знам, че вечен живот не жадуваш, нали? За какво!
Всяка вечност започва от днешните утрета трудни.

Но побързай, врабецо, предай ми урока сега,
че е топло и още сме живи, далеч е декември.
Не че нямам ти вяра – ти би оцелял и в снега.
Нямам вяра на себе си, че като теб ще успея.

И че няма един ден да литна към някакъв юг,
да избягам от участ и дом, за да диря спасение.
Да си прелетна птица е лесно изкуство, а тук
ти си моят герой и пред твоята сила немея.

* * *

С ОЧИ НА СИРАЧЕ

Мечтата си сложи лилаво червило,
обу си обувките жълти мечтата
и нервно излъга: – Ще ида за вино,
наглеждай детето. – И хлопна вратата.

Настигнах я долу, току до завоя,
зад който изчезваха всички миражи.
– Не ме изоставяй. Без тебе не мога!
И знаеш, детето не е мое даже...

А тя ме погледна с очи на сираче
и каза, преди да потъне в завоя:
– Ти мене не можеш да имаш, обаче
децата на всички мечти са си твои.

* * *

НЯМАМ ИМЕ ЗА ТЕБ

Нямам име за теб. Нямам образ.
Нямам даже пътека и пулс,
но ме има във нежната проза
и в капчука със пролетен вкус.
Нямам дума за обич и песен.
Нямам ласка в ръцете-змии,
но стихийно ще мога да кресна
до без дъх. След това ще боли.
Нямам нищо за теб. Не ме искай.
От вика ти камбанно мълча.
Аз съм степ, волнопръстно изписана.
Аз съм степ. И си чакам дъжда.

* * *

ГОРЧИВИ НЕДЕЛИ

Бяла зима – горчиви недели.
Вместо обич – горещ шоколад.
Липси, спомени... много са взели.
Без посока към рай. Кръговрат.

И не свършва кошмарът безкраен.
Понеделник наднича. И пак –
падам, ставам... Не мога да лая,
като котка да вия гръбнак...

Затова нижа пусти недели,
а жадувам недели със смях
и не спирам да мисля – къде ли,
своя ключ аз изгубих за тях!?

* * *

КОГАТО СИ ЗАТРЪГВАМ ОТ СВЕТА

... невям ще взема нещо от света на тръгване из росната
тревичка,
от залеза последните злата ще си скатая в пътната
торбичка,
дъха на хляб, на огънче в кюмбе, на мама, пекла две
тавенца чушки,
ще пъхна във бездънното торбе и томчето със стихове
на Пушкин,
ще си надипля метър-два мелтем и шепа топъл пясъчец
от плажа,

любимите ми масленки със крем от моята съседка на
етажа,
естествено – в самотната ми RAM, и снимката на
милото ми гадже,
къде отивам? – даже аз не знам, пък и едва ли някой ще
ми каже,
за сбогом ще подсвирна със уста, понеже снощи скъсах
първа струна –
когато си затръгвам от света, ще ви прегърна – и ще ви
целуна.

* * *

ДВЕ ВОДКИ И ЛИМОНОВ СОК

Сестрата беше много ловка! – направо медицински Бог, преля ми с тъпата спринцовка две водки и лимонов сок, три бири в старата гарафа наля – да сръбна по обяд, а сетне ми смени чаршафа – и болничния ми халат, прибра маркучи, абокати, и каза: – Здрав си като змей! – и кой ли Господ ми я прати? – в престилчицата, бял солей,

и изведнъж така ми светна, че вече бях навит за крос! – да бягам двайсет километра през Морската градина бос, пак да се видя – див и готин! – отново неприлично млад, във всички бъдещи животи да бъда влюбен в този свят! Ах! – със вълшебната игличка, с косици, стегнати на кок, спаси ме бялата сестричка! – с две водки и лимонов сок.

* * *

ПРИЯТЕЛСТВОТО

Приятелството няма пол и възраст
и няма нищо общо с любовта,
която често мами и ревнува –
и ни превръща в роби на страстта.

Приятелството е благословия
духовна близост, честност, свобода,
приятелството е като магия –
подадена ни в труден миг ръка.

Приятел е горчива чаша с вино
във радостен и лош съдбовен час,
виното е една добра причина
приятели да има покрай нас.

Приятел ни е чистата природа,
среднощната красавица Луна –
ще чуе тя за нечия несгода,
за нечия несбъдната мечта,

ще дойде, ще приседне в късна доба,
съчувствено глава ще приведе,
ще пази всяка изповед до гроба,
но няма никого да предаде.

Приятелството няма измерение,
не струва то ни злато, ни пари.
Приятел може да открие всеки,
ако на себе си не измени.

* * *

НЕ СЪМ СВЕТИЦА

Не съм светица, няма и да стана,
докато хапя, щом ме наранят
и не обръщам другата си буза,
ако едната подло зашлевят.

Не съм светица, няма и да стана,
докато помня злото като слон,
щом ме боли от кървавите рани
и ненавиждам вълчия закон!

Не съм светица, а и няма как
да бъда свята в този свят порочен
подобен на „джурасик парк“,“
проблясва злобно като зъб наточен.

Но някой ден и аз ще се превърна
в добра, смирена, малка шепа прах
и свята, непорочна ще се върна
в света, за който цял живот мечтах!

Весислава Савова

* * *

Ама

Все още си почивам. Почивам си от почивката. По-добре, отколкото да се вода „починала“. Прималява ми от излишни драми. Сега, добре отпочинала, тръгвам на лов. Ще стана ама. Ето, време е да се гмурна за най-ценните бисери – здраве, любов и мир. Съжалявам, не се продават!

* * *

Деление

Половин луна. Загрявам за кратка йога. Пет асани и половина. Половината можеше да е цяла, но полунощ раздели времето ѝ. Остана си така. За да започна новия ден с една половина. Като луната.

* * *

Бъдеще

Ще гоня вятъра. С кукерите ще танцувам. Ще пия вино от снежинки. Наум картини ще рисувам. Светът ми пъстър е, дори в най-сивото безвремие. Не ми достига само сричка. Кажи я вместо мен!

* * *

Корен квадратен от глътка

Търся корени – горчиви, сладки, лековити. Не съм магесница – свърши им времето. Дори кладите днес

са електрически. Тихо! Чуй! Пейт жерави – някой
някого чака. Готов е чаят. Отпий само глътка!

* * *

Полумрак

Потрепват игличките на елите, натежали от дъжд
през януари. Неестествено нормална светкавица
чупи на малки парчета синия час. Като призраци
бледи, два силуета не помръдват дори за миг. Ей
сега, докато още изричам последните думи, стават
едно. Целувка.

* * *

Душа

Вдъхновение – вдишваш от онова място, където
шепнат ангели. Оставяш го да потече по вените ти.
Да насити с животворните си сили всяка част от тя-
лото. Когато стигне до ума, да го научи как да го
претвори, без да спира въртеливия му ход. Вдишай!

* * *

Есенна зима

Когато в разгара на най-пъстрата есен нахлуе не-
чакана зима, да вярваме, казват, че пораства денят.
Повелителят на мечките идва. Страх и надежда –
синкретични понятия – намигат от разни посоки.
Тогава в Страната на чудесата някой запява. И топи
се снегът.

* * *

КРЪВНИ БРАТЯ

Ти бе мой кръвен брат. Но се топи
солта на всяко братство в океана.
Сърцето заздравява, не търпи
сълзи да плакнат пресните му рани.

Веднъж ми писа – май че от Тексас –
и в почерка ти долових акцента
на твоето американско „аз“,
закупено за три пробити цента.

Понякога ми липсваш. Та нали
твърдят: кръвта вода не става –
с годините по-малко ще боли;

и щом животът, който ни дели,
се свърши, ще очакваме тогава
смъртта, която братски ни сближава.

* * *

СЕНЧИЦЕ

Следваш ме все по петите,
сянко, наложнице верна,
твойта снага е изпита,
твоята кожа е черна.

Нощем тъмата те скрива,
но и невидима даже
лазиш зад мен търпеливо,
думичка без да ми кажеш,

без да броиш моите чувства,
без да кориш, без да съдиш,
стъпваш зад мене на пръсти,
без съвестта ми да будиш.

Плът бих ти дал, ако можех,
бих те наричал любима,
милвал бих смуглата кожа...
Ала не мога, прости ми.

Вместо това, за отплата,
сенчице, черна робиньо,
върщам ти аз свободата
в същия миг, щом загина.

* * *

ЩАСТИЕ

Не чуваш ли, скъпа, как вият чакалите рижи
там горе на Остра могила във тъмнозеления мрак,
не виждаш ли, скъпа, как мъжкият женската ближе,
щастливи във своя до смърт моногамен и самодостатъчен
брак.

Спи долу селцето и светят най-горе звездите,
и ронят се старите фрески на Млечния път,
където се молят безмълвно невидимо кротко светците
за този красив кръговрат на живот и на смърт.

Но ти спиш и сънуваш Ловеца във черната дреха
как крачи с години и иде от синята степ,
и насън се усмихваш във някаква странна жестока утеха,
че първо той мен ще застреля, – да може да бъде със теб...

* * *

МОДЕЛ

Тя си мисли, че влюбен съм в нея,
че във чувства съм се уплел.
В суетата си тя не допуска,
че за мене е просто модел.

Във играта си тя забравя,
че съм всъщност художник-поет,
и че мене ме вдъхновява
всеки странен и нежен предмет.

Той отразява ми се в окото
и там променя си същността.
Не във нея съм влюбен аз, а в платното.
А в платното не е вече тя.

Знам, че тъй и харесва, обаче
тя за мен е постигната цел.
Аз открих и преследвам във здрача
вече друг по-прекрасен модел.

Той все още не подозира,
че ще седне на моя стол.
Ще говорим, ще ми позира
и ще си тръгне без ореол.

Ще си мисли, че влюбен съм в нея,
че във чувства съм се уплел.
Няма нито за миг да допусне,
че за мене е само модел...

И със някакво яростно чувство
аз рисувам платна след платна,
влюбен само във мойто изкуство,
и във никоя друга жена!

* * *

ДЪЩЕ МОЯ, ЦВЕТЕ НЕРАЗПЪПИЛО!

Цвете мое, стръкче мое тънко! –
ранна пролет рано ли настъпи,
теб ли чака она вятър вълка?

Ти Снежанка няма все да бъдеш,
Принцът ще е странно възмъжал,
Мечо Пух ще има остри зъби,
Злият вълк ще заслужава жал.

Феята от завист ще се мръщи,
Принцът ще е мъничък подлец...
Ти не слушаш!... Разумът е вкъщи,
но сърцето – някъде далеч.

Тръгвай, щом ти чука по стъклата
пролетната обич и надежда.
Дай коси на тоя пусти вятър,
но глава пред него не навеждай!

ЩЕ СЕ ПОВТОРИ ПРОЛЕТТА, ЩЕ СЕ ПОВТОРИ!...

И цветето на чувствата ще разцъфти,
на съвестта ръждясалата броня
човешкият ни дъх ще разтопи.

Ще се развее гривата на вятъра,
реки ще влачат канари от лед.
Покълнало в сърцето на земята,
зелено стръкче ще ни прободете.

То ще докосне тънката мембрана –
ухото на Поета, скрито в нас –
и ще възкръсне оня стих забравен,
след който Пролетта дойде на власт.

Тя пак ще мине „ниско над тополите“,
тя пак надежда бяла ще роди...
Преди да дойде, нека се помолим:
да бъде по-щастлива от преди!

* * *

ГРЕШНА ДУША

Безкрайното море шуми и стене
и разпръсква странни чувства в мене,
надявам се сега и вечно ще те чакам
да дойдеш с обичта, в която винаги ще вярвам.

Със стихията те гоня всеки миг,
нежен повик си в изстрадан вик,
с теб изгубвам очертанията си човешки
и мисля си за моите ужасни и непростими грешки.

Заедно сме в небето и в Рая,
ще се слеем с теб в безкрая,
ще сътворим любовния си стих,
ще преродим завинаги звездния си миг.

Дори в безпределната бездна, в Ада,
ще те обичам, дори да съм на клада,
ти си ангела в грешната душа,
ти си огнена любов във възкръснала съдба!

* * *

СИЯЙНА ЛЮБОВ

Изсипи и излей върху мене, Любав
своите огнени и изпепеляващи лъчи
и направи така, че в сърцето със зов
истински плам и жар да струи.

Онази ярка, безсмъртна звезда
разпръсни я със сноп светлина
и не допускай никога отново
тя да се изгуби в неземна тъмнина.

Ще те обичам силно, до полуда,
ще се вричам в теб безумно до заблуда,
ще те мечтая с истинска всеотдайност,
ще те гадая сега и до безкрайност.

Ще вещая само празничност и красота,
ще предсказвам само хубави неща,
затова завинаги ще се опитам да възкреся
моята неразбрана и загадъчна душа!

Деси Цветкова

* * *

„С главите си ще счупим ледовете“
Н. Й. Ванцаров

Проблясват в мрака къдрави пристанища.
Примамват с разноцветни светлини.
Но ние сме пътуващите странници,
отдавна сме на път, безбройни дни...

И плаваме уж с някаква посока,
край острови безлюдни и самотни,
стърчат останки с мачти тъмнооки,
водовъртежи и странни животни...

И бездни, и опасни дълбини...
Заминахме към звездното пристанище...
Невърстни още, с пламнали очи...
И корабът бе пълен с обещания...

Пътувахме и нощем, без да спираме.
Редувахме си вахтите, и койките,
и аргонавти станахме,
някои умираха...
Но бързахме да се завърнем час по-скоро...

Такива чудеса, видяхме и русалките,
и приказни села, зад тях огромни зъбери,
делфини с нас брояха изгреви и залези,
чудовища понякога ни гледаха озъбени.

Не спирахме обаче, пътуващите странници.
И вярвахме, ще стигнем до звездното пристанище...

ЧЕЛНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Четвъртък, точно преди
черен петък,
човекът чакаше
черупката да се
разтвори...

Чертасеше небето
червени числа,
четяха ги незрящите...

Черницата пожертва
листата си,
честта си, за бъдещите
пеперуди...

Часовете летяха,
чакалната беше все
пълна...

Чедата на окрилените
садяха
четирилистни
детелини...

Чантите бяха
с четни монети,
чифт козове,
на челик...

Чуваха се
чудовищни стонове...
Чукът беше избягал от
наковалнята...

Чиракът си отдъхна,
че отмина
чумата...

Чердаците над
чемширите
чаровно
чудодействаха...

Чекръкът прискърца,
чуждоземни думи го
гонеха,
разпердушиниха го
на чаркове...

Чертогът беше далеч,
читалищата са най-
близо...

Човечеството
спаси
челядта си
с чудни ръкописи...

* * *

ДОКОСВАНЕ

Когато планина се срещне с планина –
докосват се и върхове, и ручей.

Щурците сливат летния каданс
с уханье на влюбено съзвучие.

Цветя разресват миглите и тихичко шептят
къде е тайната на борове смолисти.

Надявам се, че този път
ме води към което искам.

Прелитат птиците в трептяща синева
и нови изгреви гнездата ще посрещат.

Малините очакват нечия ръка,
рубиненото им сърце да блесне.

А аз все тебе чакам тишината да смутиш,
да разлюлееш и земята, и небето.

Попитах хиляди звезди
и ето – вече знам къде си!

* * *

БЪЛГАРИЙО ЛЮБИМА

Погледнеш ли в небето яркосиньо,
ще видиш птиците, които там летят –
над планини и приказни градини
със аромат на билки и цветя.

И вятър като нежна мандолина,
ще те погали и тихо поведе
към райските очи на моята Родина,
където пулс хилядолетен те зове.

На розите в уханните въздишки
и в хладните реки, и езера,
във морски дълбини и извори сребристи –
душата ще запее на мига.

А тази песен кълнове събужда
и разлюлява житни класове.
Хорà се вият, детска глъч се чува.
Живецът български расте.

Обичам те, Българийо любима,
сърцето ти със моето тупти.
Прекланям се пред твоите светини
и паметта на нашите деди!

Димитър Милов

* * *

ДУЕЛ

На М. Ю. Лермонтов

До днес за мен остава си загадка
безумството в такъв дуел –
защо куршума ти не си изпратил
във предизвикващата цел?

Нали до смърт обичаше живота
и мразеше смъртта до смърт?
Но стрелял си встрани – в дървото.
Кората ляла бяла скръб...

А имал си поне възможност проста –
със жребия да стреляш пръв.
Могъл си в този миг да проснеш
подлеца в черната му кръв.

Дали, дали за теб не бе достойно
да стреляш в недостойна плът,
или видя във него своя двойник,
изгубил верния си път?...

Но бавно той към твойто слепоочие
повдига мрачен пистолет...
И винаги до днес се целят точно,
когато стрелят във поет.

* * *

НОТА

На Ценко Минкин

На нощите бохемски връчи нота –
при себе си да се завърне пак.
Не знам какво диктува му животът –
това не ми е нужно като факт.

Но знам как той превръща се в стихия
и как пианото пияно е съвсем.
Дали това е бялата магия,
извираща под черния перчем?

Клавишите въздишат – да ги гали,
изтръгват звук вълшебен, звук дълбок.
Дори когато пура той припали,
се вдигат димни ноти на възбог.

От Господа са всички тези гени,
от Господа... И още как!
Но, господа, да бъдем джентълмени! –
ще каже той с усмивка под мустак.

А някой е съвсем, съвсем тактичен,
с живота даже е в еднакъв такт.
Талантът е в това – да си различен...
А гарванът е все във черен фрак.

УБЕЖИЩЕ

В мисълта – убежището на езика,
когато болката ме предизвика,
аз хвърлям семена, вместо куршуми,
дори да съм прострелян с хулни думи,
защото искам нежно да засея
във времето ранимата идея,
че можем да сме хора, не злодеи.

И оглушал от крясъци фалшиви,
от пледоарии себелюбиви,
мечтая си за кратка тишина,
за кротка дума – лъч сред тъмнина
и за синкопа весел на кълвача,
спасил гората от дървосекача...
В стиха ми този ритъм заподскача...

Присъствам, значи жив съм и се боря
с илюзии, с безсъници, с умора
и търся най-лиричен камертон
извън килията на вехтия канон
и семена за вас подбирам – светли думи –
лекувам рани, меся хляб, тъгувам
за песента сред градския мравуняк.

Не се наситих на мечти и хубост,
знам, думите са сърцемъдро чудо,
но могат да са страшни като гроб
и да превърнат всеки в мизантроп,
освен Поета, сбрал беди, горчилки
и претворил ги в лековити билки –
за кътче рай в житейския зверилник.

* * *

МОЛИТВА ЗА БЪЛГАРИЯ

Боже, дай на България слънчеви дни,
дай на децата ни бъдеще светло –
вярата в нас и след нас да кълни
както пшеницата расне в полето.
Боже, дай ни надежда, зальък хляб, щипка сол,
дай ни мъдрост и сила, глъбина и простори –
да забравим омраза, завист, гняв и разкол,
да надмогнем, пречистени, своята горест.

Боже, дай ни нелек, но достоен живот,
дай на вси простосмъртни искрицата вечност,
дай на целия български праведен род
висота, красота, доброта и сърдечност...
Боже наш, нечестивите ти накажи,
а страдалците горди духом подкрепяй,
развенчавай притворства, коварства, лъжи...
И до храма да стигат всички пътеки.

Боже, дай на България и на света
бъдеще ведро, мир, благоденствие –
нека ни води блавестта,
за да възкръснем след всяко пришествие.

Отче наш, любовта ни навек съхрани,
възвиси съвестта, идеалите святи –
Боже, дай на България слънчеви дни,
НЕКА БЪДЕМ НА ДУХ И НА ВЯРА БОГАТИ!

* * *

МАТЕМАТИКА И ЛИТЕРАТУРА ВЕДНО

**Доказателство, че неравенството, всъщност е
тъждество**

/Колкото и абсурдно да звучи математически/

Наричат ме Път
Аз съм Опит
Наричат ме Опит
Аз съм Урок
Наричат ме Урок
Аз съм Спомен
Наричат ме Спомен
Аз съм Познание
Наричат ме Познание
Аз съм Прозрение
Наричат ме Прозрение
Аз съм Осъзнаване
Наричат ме Осъзнаване
Аз съм Щастие
Наричат ме Щастие
Аз съм Любов
Наричат ме Любов
Аз съм Бог
Наричат ме Бог
Аз съм Аз

* * *

МАТЕМАТИКА ПО ВРЕМЕ НА ПЪЛНОЛУНИЕ

Едно кръгло
Пълнолуние
събира
две тела
и
две души
в едно.
Липсват:
ъглополовящи
симетрали
височини
и
диференциали
медиани
интеграли
лимеси
и
тригонометрични
зависимости.

Решенията са
изцяло в областта на
недопустимите
стойности

защото се логаритмува
сбор
нещо
абсолютно
забранено!

Нова лема:
Условие за
необходимост и
достатъчност:
Сбор
се логаритмува
само
по време на
сливане
и
единствено
по време на
Пълнолуние...

СВЕТЪТ

1.

Лети светът и ако искаш още
да бъдеш част от неговия ритъм,
не спирай, не тъгувай, не залитай,
а в тръпните му далнини прохождай.

Ах, колко неизбродени простори
пред теб като на длан се разпростират!
Не казвай: „Оставете ме на мира!
Не мога... Много ми е нанагорно...“.

Светът не бърза да те изостави –
какво ли не те мами и привлича:
ту звънка радост в трелите на птиче,
ту слънчев лъч, ту порив позабравен.

Ту непомерна обич ти изпрати,
която из основи те разтърсва
и за която мислиш, че е късно,
изпуснал всички влакове и дати.

Дори ветрец в косите ти нашепва,
че има още пътища безкрайни
и толкова неизброими тайни,
които чакат да ги ръснеш с трепет.

И не че нещо е необходимо,
и не че грам усилие изисква...
В ръце вземи се и поемай риска
да бъдеш жив, да бъдеш, да те има.

2.

Когато си на дъното на пъкъла...

Дамян П. Дамянов

Дори когато сам на себе си не трябваш,
дори когато в нищо не намираш смисъл,
дори когато в мрачни мигове на слабост
присъда смъртна, без да искаш, си подписваш...

Дори когато нещо те е наранило –
дотогава, че чак ти идва да те няма
и вдигаш рамене: „Аз бях дотук...“, без сили
да превъзмогнеш себе си и още драма...

Дори когато си от злоба зла стъписан,
дори когато си сковано обезволен –
от пропастта вдигни се и тръгни начисто,
както през преспите поклъва нова пролет.

Светът все пак е приказно добра възможност
за всеки звезден дух, от самота обвеян:
каквато и горчивина да го спохожда –
да се научи и сред ада да живее.

Светът не е виновен и не го е грижа
за твоите реални или не несрети.
И ако мрачен и безсмислен ти се вижда –
пални го с твоя звезден огън, за да свети.

И хайде, усмихни се и тръгни напреко,
макар по тръни и бодли веден да ходиш.
При толкоз шансове към Бога и пътеки
какви пет мъки или десет преизподни!

СМЕСИЦАТА ХРАНИ ГЛУПОСТТА

„Тъмното е действително,
действителното у нас е тъмно.“

Върху основите на глупостта човек гради стълбовете на разума! Светът винаги е бил притежание на нищите духом, на мъдрите и на психопатите едновременно. Измежду тях само щастливите, лудите и хитрите са откровени. Хитрият – така си отваря очите, че да го вземат за спящ. Българински разбра, че: ако си малко прост, съвсем не значи, че си най-умният. Че колкото е по-умен човек, толкова по-различни българци открива около себе си. Че ако умните се съберат с глупците, ще се наруши природния баланс. Че умът е толкова ловък, щото от него може да се очаква и най-голямата глупост. Всеки си губи ума, но не всеки го намира. Заслужил това, което получава, без да получи това, което заслужава. Ограничеността може да построи китайска стена, а глупостта да я нарече велика. Разумът и глупостта като два остри камъка брашно не мелят, но забъркват хубава каша. А река, която не сближава бреговете си, не заслужава своето корито. Глупостите на умните са страшни! Повече от ума на глупците. Знаеш ли какво знаеш, нищо не знаеш. Знаеш ли какво не знаеш, много знаеш.

Разумът и глупостта са две точки в диалектично единство. Важното е коя и кога надделява в дадена личност?!... Има глупци поумняващи от собствения си ум. И умници си имаме поумняващи от чужда глупост. Големият глупак е стимул за умния. Такава ни е съдбата, живеещи в свят, в който един глупак създава много глупци, а един умен твърде малко мъдри. Ученият никога не ще знае толкова, колкото не знае глупакът. Умът служи често да върши смело глупости. Силата на глупака е в това, че умникът е безсилен пред него. Много по-лесно е да станеш умен, отколкото да престанеш да бъдеш глупав. Глупакът има повече поддръжници от умника. Умният може да няма мнение по много въпроси, глупакът има по всички. На умния по-лесно се доказва, че е глупак. Ако глупак завърже възел, умният не ще го развърже. Колкото и голям глупак да си, все някога ще направиш нещо умно. Разсъдъкът на умния е даден, за да се радва на глупостта си, а на глупака – да се радва на ума си. Проблемът на света ни е, че глупаците са прекалено сигурни, а интелигентните пълни със съмнения. Мъдрите доволни открили истината, глупаците – лъжата. Мъдрият – гледа на смъртта като на сутрин и вечер. Глупавият – като че ще се прероди.

Трудният път не винаги е прав, но... правият винаги труден. И няма значение дали ще спечелиш или загубиш, докато не загубиш.

Глупакът лесно се рои, умният бързо се топи. От нямане какво да прави пие само глупакът, умният винаги намира причина. Мъдрият доволен

открил истината, глупавият-лъжата. Границата на човешкия ум свършва там, където започва безграничната глупост.

ЗНАНИЕТО Е СИЛА, НО... И НЕЗНАНИЕТО НЕ СИ ПОПЛЮВА. И КРИВОТО СИ ИМА СВОЕ ПРАВО.

Титаник е построен от професионалисти; Ноевия ковчег – от аматьори.

Глупости вършат умните. За останалите е ежедневието. Ако през главата на умника минават и тропат мисли, това означава, че не се спират в нея. И чуждата глупост не го прави умен. Глупости правят умните. Влезе ли глупакът в себе си, ще намери учителя си. И мъдростта ще се оправдае от хората, в които така трудно влизаше и така лесно излизаше.

– Във всеки живее един глупак, който ни кара да се правим на по-умни, отколкото сме. Глупостта е буренясала градина сред която растат цветята на ума. Играеш ли ролята на глупак, трябва ум да имаш. Изглежда глупаците никога няма да свършат. Умните не ще го допуснат. Те не вярват всичко, което чуват, не казват всичко, което знаят, и не харчат всичко, което имат – говореше Геле на събрание. И още: Това, което проумях, е прекрасно. И си правя извода, че и това, което не проумях е прекрасно!

На една народна мъдрост се падат по сто глупости – у народа. И голямо нещастие е, ако никога не си бил нещастен сред тях.

(от книгата „Българско в собствен сос“)

* * *

БРЕЗОВИ СТИХОВЕ

на М.К.

Днес ми се пишат стихове
ласкави, нежни, добри,
сякаш че с тебе навлизаме
в брезови светли гори.

Сякаш под пръстите вятърни
брезови лири звънят –
песен за двама ни пратена
с брезово-слънчева плът.

Чупят се брезови клончета
пукат под нас – камертон...
В екот от минали кончета,
крие се верния тон.

Брезови малки шишарчици
ръсят божествен пращец.
Не устоявам на чара ти –
сплитам ти брезов венец.

Ти ме прегръщаш: – Наистина,
няма тук, мила, брези.
Тази разходка измислена
в стих и за мен запази.

* * *

ВЕЧНОТО ПИСМО

Пак ти пиша онова писмо,
дето няма край, нито начало,
дето сякаш пише се само
като облаче, запалено от залез,

като птичи неочакван вик,
изненадал утрото мъгливо,
като любовта ми в онзи миг
съхранил надежда за взаимност.

Пиша ти и се роят слова
леки като въздух над руини,
тежки като древна планина,
скътала в недрата си рубини.

Знам че няма как да прочетеш...
И да прочетеш – не ще усетиш
зад сърцето оковано в скреж
топлото на любовта как свети.

Пиша ти..., но пада сивкав мрак
и заспиват всички цветни гами.
Недописано остава пак
вечното писмо на любовта ми.

* * *

ПРОШКАТА...

недадена – сърцето в лед превръща,
неискана – от гордост вие храм,
очаквана – живота преобръща,
нечакана, но трябва да я дам.

Ранените души превързва тихо
и болката излъсква до любов,
в главата ми са тези нови стихове
от сълзи, литнали към Бог!

Грехът умира в тупкащата вена
от войнство ангелско сразен.
Невидима, тя, прошката простенва:
Благодаря ти, Видовден!

ПАМЕТТА ЗАПОЧНА ДА ГОВОРИ

Събуждай се, народе
български!
И вслушай се във славната
история
за Орфей – тракийския
певец,
за Аспаруховите конници,
за славянския си род,
за писмената златни –
Симеонови,
за царския си пантеон,
за патриарсите духовници,
за възрожденците и
патриотите,
за поети и писатели,
за мъдростта на
философите,
за славни битки и победи,
за саможертвата на тихите,
за своите погребани чада.

.....

Събуждайте се, Българи,
песни народни запейте,
на хоро българско се
хванете,
по огън-жарава танцувайте,
духом се извисете и
в Бога християнски
вярвайте,
и смело напред вървете!
Пътят е труден, но славен,
и винаги води нанякъде.

Там, където вятърът сочи
посоката,
а слънцето озарява земята.

Там, където зреят житата,
от топъл дъжд окъпани.
Там, където децата ни
играят в мир и
спокойствие.

Там, където жените ни
родовата везба бродират.

Там, някъде от Родопите
чанове могъщи се чуват.

Там, където сърцето усеща
най-доброто място за
живеене.

Там е бъдещето, което
трябва
сами да поискаме.

Искаме го от днес до
завинаги!

Тази клетва е за род и
Родина,
и тя не търпи изменници.

* * *

СИЗИФ

Изтанцувай го тоя живот, човече!
И без друго е колкото един блус.
Та когато тръгнеш оттук надалече,
светът да усети горчивия вкус...

Да му е тъжно, че те е подминавал,
без дори да те поздрави с „Добър ден!“
Бог не раздава пари, любов и слава.
Бог е диджей, от безсмъртие уморен...

Изтанцувай го тоя живот, приятелю!
Звездният дансинг е твой само веднъж.
Виж Луната пияна, как те е зяпнала...
Хайде, покани я на танц, бъди мъж!

Камъкът, дето все го буташ нагоре,
пълен абсурд е, но си свикнал, нали?
Я го вдигни над тая гнила Агора.
Хвърляй! Шоуто трябва да продължи!

Изтанцувай го тоя живот, човече!
Дай онова, което сам си дължиш.
А когато дойде Смъртта за вечеря,
прелъсти я с последно танго в Париж.

* * *

НАДЕЖДА

На баща ми

Добрите хора си отиват рано,
а лошите остават на банкет.
Животът е лотария с награди,
но кой е печелившия билет?

Добрите хора вечно са самотни,
а лошите живеят на стада...
Човек привиква някак неохотно
да казва „Не“, когато мисли „Да“.

Добрите хора страдат от невроза,
а лошите са с нерви от въже.
Отдавна Хамлет е решил въпроса:
„Бъди злодей, за да не ти е зле!“

Добрите хора падат първи в боя,
а лошите отзад крещят: „Ура!“
Нима пред Ботев имаше завои
с облаги от народната софра?

Добрите хора пеят тъжни песни,
а лошите – тържествен дитирамб!
Животът е прекрасен, но нелесен,
когато нямаш сигурен гарант...

Добрите хора вярват във Доброто,
а лошите разчитат на късмет.
Но днеска за победа срещу злото,
не е достатъчно да си поет!

Разправят, че добрите ще изчезнат,
разпънати от своята доброта.
Но аз живея с искрена надежда,
Доброто надживява и смъртта!

* * *

С ПОГЛЕД НАГОРЕ

Живеем като алпинисти – задъхани и вдъхновени.
Ще може ли да ни пречисти снегът на думите нетленни?

Над нас остава еделвайсът, пропукал ледената гръд.
За нас остава само валсът на вятъра, понесъл смърт...

Върхът се извисява мрачен, единствен и неумолим.
Красиви, диви – ние крачим и трием облачния грим.

Но бури втурват се по склона. Инфарктите като лавини
разреждат нашата колона. И намаляваме с години...

И хлипаме – не сме от камък. Дано, дано поне сълзите
след стъпките ни да останат – най-верен знак по стръмнините.

Сълзи непоносимо тежки, сълзи с надежда за блаженство –
не знам по-тъжен път от грешки,
наречен път към съвършенство.

* * *

ЗИМНА ХРОНИКА

Бавно тъмните кръстове
на кресливите глакуси слизат
да разгледат отблизо
човешкия род... Януари.
Нито сняг, нито дъжд – да удари.
Само пясък и скъсани стари цигари,
по които търкаля се бризът.

Новините долитат –
възторжени, нежни, отровни...
От крилата на днешния вестник
не вести, а въглени падат!
И събира душите на моите близки Площадът.
И разбира – те вече не любят, не мразят,
не страдат, не помнят.

Аз си мислех: Край морския бряг
боледува единствено климатът,
а какво се оказа? Навярно усещате вече –
тук е друга държава.
И Господ, и цар са далече.
Календарът не вярва,
но в нас е преминала Зимата...

* * *

Вероятно нашият свят е утроба,
от която някой ден ще се родим
и ще влезем в нов свят с вик.
Там ще срещнем души на предци и на близки
в свят различен от тук неуловим.
Вероятно нашият свят е утроба,
в която укрепват душите ни
за по-дълъг и смислен живот.
Но живеем тук, сякаш единствен възможен
е този наш свят и този живот.
Вероятно нашият свят е утроба,
но го имаме само за тежък затвор.
И вървим устремно уморени
към Бог
през живот презабързан, зародишно зрял.

* * *

Стиховете на другите болят като твои мисли.
Болките на другите стават твои стихове.
И когато този свят гори, раните от изгаряне
не са ти чужди,
защото мъртвите от двете страни на една война
са твои сърдечни приятели.
До вчера са ти писали „Добро утро“ на своите езици,
пращали са ти снимки на една и съща земя,
на радостните си мигове на общия език на обичта.
Днес ти не можеш да вземеш страна.
Заравяш главата си в пясъка на невежеството,
а стърчащият ти задник е улучен от ракетите на омразата.

Остава ти крехката радост
да прегърнеш детето си,
докато сте на една и съща страна.

* * *

СМЯНА НА ИЗРАЗНИТЕ СРЕДСТВА

Когато нямаше емотикони,
а снимките ми бяха черно-бели,
опитвах някой облак да догоня
и да го следвам сума ти недели.

И всяка дума беше тъй напразна –
мъниче – радостта ми да опише.
Дали доброто е да се разказва,
или то трябва бавно да се диша?

Аз – ако можех – щях да бъда първа
усмихната пътечка от дъгата
или следа в потока от пъстърва,
която дълго в мисъл се премята.

Или пък – ако много ми е тъжно –
щях някой паднал кестен да си скътам,
или да залюлея моста въжен,
за да усети колко съм безпътна.

Но ето, времената се променят,
иконите съвсем се опростиха.
Те нямат много общо вече с мене,
но ми помагат да не пиша стихове.

* * *

ЗАТВОРЕНИТЕ ГАРИ

Влакът кънти и се люшка по правата линия.
Моето село се вее, люлее, разгръща се.
Трепкат ракити, тополки – топят се къпините.
Аз се изправам и дишам като за завръщане.

Старата гара – чешмата, камбанката, пейката –
стрелка за миг със прозорците си зарешетени.
И под носа ми перонът варосан офейква
в облак от стреснати и непознати врабчета.

Аз се разминах с гората, нивята и къщите.
Черният път – невъзможен, се шмугна през спомена.
Всичко отгатък реката, навярно, е все така същото,
само че аз продължавам нататък – бездомница.

Всуе ли идвам? И тъй ли ще бъде завинаги?
Как да се връщам – в лозите, лъките, бъзаците?
Всичко ли може без мен и без моето минало?
Хлътвам във бъдеще – с минало без отпечатыци.

Влакът кънти и се люшка без мен по завоите.
Моето село люлее ме за утешение –
пак ще се върнеш, момиче несретно, при своите,
само че трябва да скачаш при нас във движение.

* * *

ЖЕНА

Минава тя с походката на дъжд.
От отражението ѝ прозорците са слепи.
Пред нея улицата е протегнат мъж
с милиард ръце, жадуващи нозете ѝ...
Очите на хлебаря са замесили
в гърдите ѝ тестото на надеждата
и тя наместо с поглед, с птича песен
под тънките си вежди го поглежда.
Шивачът на квартала от бедрата ѝ
ушил е най-красивите си блянове,
а тя върви и бавно отминава
през сънищата му, без да остане...
И само мирисът ѝ като лента
след сянката ѝ бавно се развива.
И от безброй мъже единствен слепия
видя зад ъгъла при кой отива...

* * *

ПРОВИНЦИЯ

Небръснати мъже. Жени по чехли,
отскочили за миг до магазина.
Живот без лабиринти и вълшебство.
Студени вечери. Протяжни зими.

Премръзнал влак. Дими зад хълма селото.
Тревясали пътеки между гробове,
но само тук усещам как от звездното
гърба ми мери мама... за пуловер.

* * *

ЩЕ МОЖЕШ ЛИ,

любителю на тъжни вечери,
с магия да изпълниш дните си,
за да не гасне в нощите сърцето ти
под пепелта на безвъзвратно минало?

Ще можеш ли? Да, знам, че няма ключове,
които да отключват самотата.
Тя е религия. Загръща ни. Забулва ни.
За стари избори житейската разплата.

Обичаме проклетницата. Пазим, храним я.
Гримираме я – да ни се харесва.
А тя е сводница. И късно осъзнаваме,
че ни е метнала прокъсана одежда.

Но виждаш ли? Ей там, на тротоара
седи и зъзне улично момиче.
И на раздрънканите струни на китара
си тананика. Нещо...
за обичане.

Ще можеш ли?
Вратата да отключиш?
Любителю
на дълги тъжни вечери...

* * *

МЕЧТАНИЕ В БУРГАС

Ще седна днес на моста във Бургас.
Нозе ще спусна с вик през парапета.
Над мене гларус ще крещи от бяс,
докато царевичка на врабчето давам в шепа.

Ще си говорим с морските вълни.
А вятърът косите ми ще вее.
(Простете ми клишето, но уви!
Какво по-хубаво душата ти да пее?)

Ще тръгна после, лунна, по брега.
От бели миди ще събирам спомени.
И нейде там, след седмата вълна,
ще срещна първата целувка. Бога ми!

– Какво те кара в този нощен час
да бродиш по забравените пристани?
Навярно знаел си, че тук ще бъда аз?
Навярно двамата – защо ли? – сме поискали

да бъдем тук – след сто и две лета,
след чужди ласки, прошки и раздели.
След девет обиколки на света
да дойдем тук, от свят осиротели.

Да седнем двамата на моста във Бургас.
Нозе да спуснем с вик през парапета.
А гларусът, пристъпвайки до нас,
да ни напомня: Хей! Луната свети!

НАГОРЕ ПО КАМЪННИТЕ МИ

Луди, луди стъпала
от поредни години –
вместо имена – номера;
денем – топли,
нощем – изстинали –
вместо камъни
километрични –
върху шията също;
дето повличат стопанина
и след себе си къщата.
Те тежат и се хлъзгат
върху точилото –
остър връх на копие,
що не си знае силата,
или огладени –
като за мливо
стриват и утрото,
и икиндията.

Но едновременно
са темели на моста,
по който цял ден
на куц крак някога тичах.
Един няма как да махна.
Всичко ще падне,
което градох сричайки...
Колкото и да не помня
как ги намествах,
те се вклиниха
в прегръдка гранитна.
И не търся лостове,
от сърцето да ги отместя.
Сама под тях може да
рухна,
ако заградя реката
и бента не пусна –
водата в мене ще плисне.

Няма сега да ги отритна!

* * *

ПЕПЕЛ ОТ ВЪЖЕ

Под всяка крачка има кремък,
окървавен или
втъврден от сълзи.

Дори в пустинята и в пещерата
насложени са милиард върху милиард
въпросите на битието върху
каменните острия.

О, Хомо луденс, спри да си играеш
със скръбта, с разрухата!
Кой даде ти това жестоко любопитство,
да удушиш... душата си с неистини
за смисъла?

Недей, човече!

Животът не е шепа пепел,
която вятърът разпръсва.
Въжето ти не стига да прескочиш
оградата на своята душа.

* * *

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Слънца, които утре ще изгреят от земята
и огнения диск на слънцето ще гледат до насита.
Ще ръкомахат, ще говорят на житата в нивите
и ще им пеят химни за жетварите по изгрев.

Ще дойда рано и с ръцете си ще ги погала.
Ще събера сърцата им във класове и пити слънчеви.
Ще ги превърна в хляб, любов, нетленни стихове
и ще ги дам на гладните души – да се нахранят!

* * *

ДОСТАТЪЧНОСТ

Ние, родените в крайни квартали,
сме хора втора ръка употреба.
Купуваме преоценена храна,
спим безропотно в стая за трима,
мием улиците на милионния град;
пируваме от трохите на царски трапези.

Ние, хората трета класа, мълчим.
Дори не ходим на митинги и протести...
Какво да искаме повече
от доброто свое сърце?
И от децата, които ни продължават
с мечтите за справедливост.

* * *

СЪЗВЕЗДИЯ

на астронома Петко Недялков

Ти рисуваш Вселената и твърдиш, че нейде далече –
отвъд съзвездия, галактики, мъглявини
съществува огромна тъмна енергия;
тя понякога ни опива, сее омраза, започва войни...
А с очите си виждам – всичко наоколо свети;
лятното слънце тича към апогея си,
в езерото на парка се любят младите лебеди.
Ти чертаеш незримия ход на времето и напомняш,
че ние сме стотна частица от неговата стрела,
безмълвно летяща над хоризонта в нови селения...
Аз надзърнах в могъщия телескоп и видях себе си –
бебе в утроба, което развързва пъпната връв на живота.

Ти ми поднасяш фотос за спомен от съзвездieto
Ета Карине,
отстоящо на 7 500 светлинни години от земята ни.
А аз чувам в душата ми да пеят авлиги
и виждам вечната сила на съвършенството,
от което сме сътворени – както казваш –
едва пет процента от общото ни познание
за онази велика Любов, която дарява Живота.
И остава тайна.

* * *

ПИСТА ЗА ИЗГРЕВИ

В ковчежето от звездни светове
заклучи огърлицата си мракът.
Раздиплили червени платове,
минутите пред изгрева ни чакат.

В леглото им, съблечени до свян,
телата ни желание рисуват.
От извора на смях неназован
ти пишеш прежаднял. И не сънуваш.

Презрамките на тихата тъга
се свличат пред лиричните забрани.
Звъни нетърпеливото „Сега!“,
сърцето ми превърнало в камбана.

Задъхано, морето с дъх зелен
мечти записва, чуло всяка мисъл.
С крила от вяра чувствата у мен
излитат от светлинната си писта.

А Слънцето започва от зори
вършитба по хармана си небесен.
Секундите усмихват се дори,
ухаещи на хляб, с души замесен.

* * *

НЕ СЕ РАЗБИВАТ ТЕЖКИ БУЦИ СКРЪБ

*Изпили вярата на шумни глътки,
напразно старците превиват гръб.
В трапчинките на тихите им стъпки
расте вместо надежда – скръб.
„Тюленово“ – Йордан Кръчмаров*

Защо, изяли цял чувал със сол,
не знаем още кой кого предава?
Какво се случи с оня мощен ствол,
разцепена е днешната държава?

Надеждите ли някой пресоли,
че като чироз съхнат вън на пруста.
Целта ли бе сменена пак или
продажна сган сама съблече фуста?

Прахосана е силата комай
и славата ни на юнашко племе.
Септември никога не стана май,
но ние сред лъжи красиви дремем.

Безбожно скъп е, затова един
самун разделят три стомаха още.
Но може ли за следващия син
да стигне? Той от глад ще плаче нощем!

„Напразно старците превиват гръб“
над пролетни лехи, от тях садени.
Не се разбиват тежки буци скръб,
затрупали мечти опорочени.

* * *

ЖАЖДА

Жаждата ми няма да угасне,
ако пия морската вода.
Само може утре да прерасне
във бездънна, пареща вина,
че не мога да напълня стомни
– утолена да се прибера –
и не съм смирена или скромна
с малкото да се задоволя.

Може би, солена, всяка глътка
повече ме тегли към света
и обзета от по-властна тръпка
жадно пия, без – уви – да спра...

А горчив вкусът е на водата
и солта пронизва мойта кръв.
Поразена търся по земята
извор друг, но има ли такъв?!

Смътно го усещам. Той незримо
в мен тече, а сякаш в друг Всемир –
само капка стига да отпия
и не ще пресъхвам пак, безспир.

Жаждата ми няма да угасне
щом достигна морските дъна...
Само се засилва и прераства
във копнеж по Живата вода!

НА ТАТКО

*„Не аз, не аз, Господи, го пиша –
друг ми го диктува вътре в мен...”*

Из „Диктовка на Ангела“
Радко Радков

Аз помня... бях на твоето рождение,
макар и още да не съм била.
Орисниците. Лъч на осенение.
Закрилникът-Светия Атанас.

Живя ли тук? Не... в друго измерение –
на Словото в най-нежната страна.
Остана Дух. Ти! Стихоизцеление
от хладните зарази на света.

Тъй празнично и тихо... ритуално
снежинките разпръскват светлина
под звуците на арфи изначални.

Теб Ангелът отдавна те избра –
диктуваше ти строфите сакрални,
а после те повика у дома.

* * *

СВЕТУЛКИ ОТ ГРАДИНАТА НА ХЕСПЕРИДИТЕ*

Тя притваря плавно очи.
Отрязва косите на
умората.
Укротява ги.
И се раздвоява.
Протяга лъч
към потока на
съновиденията.
Говори с обитателите му
на графичен език –
със старинни водни знаци.
Като лотос се носи по
повърхността.
С мисловни пръсти
допира просънниците си.
Разлиства книгата им.
По движението на перата ѝ
разчита посланията.
Оставя се те да изрисуват
паунови мотиви
върху клепачите ѝ.

Потъва във всевиждащата
сладост,
полепнала
в селенията на очите ѝ.
После бавно се откъсва.
И без да отпие вино
от нарови сънища,
си тръгва.
С лунни рамене слиза по
сипея,
надолу през светулковия
свят.
Съблича тъмносинята
рокля
на пътищата.
И се прибира,
с прашец от стихове по
миглите.
Миглите,
с които
е прелитала
през градината на
собствените си хеспериди.

* хеспериди – според древногръцката митология те са нимфи, пазителки на ябълката със златни плодове, дърво, което Гея подарила на Хера за сватбата ѝ със Зевс.

* * *

МЕЧТАНИЕ, ОМЕСЕНО В НОЩВИТЕ НА ТИШИНАТА

В такива нощи тя копнее
да е по-висока от Луна,
да пътува през лилави небеса,
с услужливи пътища
и ритуално набрашнени облаци.

В такива нощи тя
разговаря с тишината си
на житеносен език.
Преминава през посевите ѝ.
Пали зелени светилници в семената.
Учи кълновете да се изкачват
по Великата стълба на светлината
до собствения си свят.
Да се слеят с него,
и потънат в смълчаните му води,
да ги сипят в медниците на корените
и ги излеят в стъблата,
да дочакат набъбването на зърната
и затрептят в посланието
прозвъняло от камбанарията на класовете **им**.

В такива нощи тя копнее
от житото на тишината,
да омеси деня,
в който от хълма,
в следдъждовния следобед,
ще слезе този,
който може да укроти
всичките ѝ подивели облаци.

* * *

ДЪЖД

Тези голи площи напразно бленуват звезди –
да се втурнат подобно залутани чайки в небето.
Само дъжд, само дъжд, само дъжд – ще остави следи
като дири на плуг, заорал като луд към морето.

И вали из ведро, и залива задушната шир.
И пияни моряци на сухото пеят и викат.
Начервени любовници, хищно заформили пир,
се надяват дъждът да не спре, нито утре, ни никога.

А закотвени кораби люшкат сънливи тела.
Мързеливите глабуси чакат туристи напразно.
Само дъжд, само дъжд, само дъжд, напоена лила,
се просмуква под кожата хладно, протяжно, заразно.

Тъжен, кален сезон, и търговец дори да не си...
Ще увиснеш под мократа тента – забравена дреха.
А последните влюбени, в мръсно и старо такси,
ще преминат край теб, в някой бар да подирят утеха.

И така ще вали, до де дните, облечени в тюл,
затанцуват под тежките капки танго или полка.
Тъкмо всеки помисли, че Господ светът е заплюл...
А пък той всъщност мие земята от цялата болка.

* * *

НЕ СЪМ МАРИЯ

Не съм Мария. Няма как да съм.
Онази непорочност ме пречупи.
Люлея си кошмарите насън
и пея на пришитите си дупки.

А после късам пръстите си с плам –
ухаят ми на ясли и на слама –
отричаща божествения план
да имам син, а сетне да го няма.

Не съм Мария. Жаждата за мъст
ме гложди неприсъщо за светица.
Разпъвам си зениците на кръст
и пращам ги в небето – черни птици.

Да видят как заблудата за Бог
мълчи над отеснелите ни сенки.
Накрая се превръщам на чертог
за вярата в прозрачните ми вени.

Не съм Мария. Бях отдавна. Бях...
Но името се носи като камък.
От тежкия му натиск полудях –
повярвах, че кръвта ми е измама.

И в болката ухапах си плътта,
безжизнена в недрата ми да гние.
Спасители са нужни на света,
но само, озверял, да ги убие.

* * *

СРЕД РАЗВАЛИНИТЕ НА ГРАДА

Вкаменяваха ме с мрамор от хълмовете,
старите реки ме кичиха с тинести арки,
мъртво семе от воденичните камъни,
ялова земя от камък граничен,
врастнали в псувнята.
Къде са моите клисури деспоте?
Къде слязоха моите народи?
Нараснал в грешно вдъхновение,
хълмовете ме псуват с ехото,
разпиляват ме мравки и потоци,
дори и моите камъни ме изоставят,
разнежени от хода на времето.
Ръждата изяла войниците в броня,
неоткрили условно наклонение за съществуване.
В очните кухни дребен звяр намерил леговище,
изгорял мирисът на палез.
Къде са кротките миряни деспоте,
които половината небе озелениха,
да викат по моите гаврани?
Къде е ваздухът, кипящ от вечерни камбани
в страх от нечастивия да долита на дърветата в короните?
Къде е истиноликият старец да призовава
за защита на града?

* * *

Недоволен от тълкуванията
тръгнах да търся обратната страна на вятъра,
в ромона на пространството да осмисля
убежището в себе си ненамерено.
Да растегна протяжността на мига
във фуниевидни кратер на времето.
Добрите хора ме разубеждаваха,
натрапваха ми своите истини,
но хълмовете разбиваха звука на песента,
а морето средиземно е толкова малко.
В пристанище обрасло с кораби
истината умираше и се будеше
треперлива като прачовешките спомени
в тъмните коридори на раждането
и зовът на откровението се превръщаше
в сладострастен гърч на извивките.

(Превод от сърбски език: Меглена Божанова)

* * *

КОГАТО ТЕ ВИДЯХ

Когато ме разпъваха на кръста
И ме бичуваха, не бе ме страх,
случайно някак си погледнах към тълпата
и те видях! И Те видях!!!

На она връх забивам аз трицвета,
с мечта да мина под дъгата бях...
поглеждам най-отгоре на света и ето,
и те видях!
И Те видях!!!

Огъня пыпли, вече ме изгаря,
горя на кладата и нямам дъх и ах!
Зеници и очите свеждам за последно
и те видях!
И Те видях!!!

От сто вселени нося нови истини
и свалям шлема си, посипан с звезден прах...
Обръщам се и гледам посрещачите
и те видях!
И Те видях!!!

* * *

ПРЕД ЗВЕЗДНАТА ВРАТА

Кой открехва леко звездната врата?
Кой с китара пее звездна серенада?
Кой ли плаче сам, сам самин в света?
Тез сълзи на радост, те са ми награда.

Вечер. Новолуние. Тъмна, тъмна нощ,
в нощ такава черна най-блестят звездите.
Астрономи с лири, прегърнали кош
със мечти... надежди светят във очите.

И напук на вятъра, в този зимен ден,
влизат заснежени в залата поети,
сядат тихо, тихо, с поглед удивен,
слушат и запяват за звезди куплети.

Рицарски доспехи блясват в тъмнината,
всеки е защитник на Бялата дама,
клетви до капак, ето я Жената!
И от смъртта вече по-истинско няма.

Те стоят на прага пред Вселени-бездни,
прегърнати пеят и слушат звездите,
спряло там е времето, дори да изчезнем,
астро-поетични ще са веч мечтите!

* * *

ОЧИТЕ ТИ

... а ти сънуваш сини пеперуди

и обичаш в синьо...

Очите не... душата ми е влюбена.

И те открива сред руини,

по пътища, в дихания и погледи.

И те обича.

Очите ти ме търсят в роклите

на влюбени момичета.

Очите ти оглеждат се във моите

наситено, желано.

И ме целуват

безкомпромисно

пред всички,

... а си рана....

* * *

КВАРТИРА

Събирам жегата във чаша бира
във кръчмата с кварталните пиянки.
Почти е десет, но не ми се и прибира
и не е късно, но не е и рано.

Мъже. Раздават картите. И псуват.
И после тихо пеят. И се карат.
Превръщат срещите в битуване,
и пазят челядта си от поквара.

Говорят за живота. И мълчат си.
А млъкнат ли е тежка тишината.
От пот влажнеят грубите им пръсти.
И пият, и доливат без остатък.

А аз съм на петнадесет години.
Не знам дали ще се пропия с бира.
Проглеждам във държавата, Родино,
и чувствам я досущ като квартира.

* * *

ПРЕСКОЧИ КОБИЛА

Тишина. Тъмнота. Самота.
Щастието – капан за улави.
Залостих всяка врата,
да си измислям шумове.

В печката рипат въглени
на прескочи кобила.
Щурче свирука пъклено,
аз ли да моля милост?!

Или да пратя по дявола
всичките, дето ми прати
да ми оглозгат тялото,
да ми транжират душата?...

„Има“ и „Няма“ са братчета
във вечна смъртна разправа.
На мен ми стига коматче –
да хукна на зазоряване.

Зная, че си е струвало
до днешния ден да докретам.
На тъмно се вижда хубаво,
свещ пред иконата свети.

Тавана е вплетен в сенките,
на всичките тук живели:
сънища, смърт, превземки –
завивам ги в три къдели,

та си запридам вретенце,
да сторя нещо от нищото.
Нескóпосното кълбенце
запращам бързо в огнището.

Огън да изгори всичкото!
И сухото, и суровото,
Егото, злото, безличното
и празнодумното слово.

Под крива круша сме всички–
от трима – чета с предател.
Къде да сложа кавички?
Пó си ми Юда, приятелю!

Намирам си залъгалки,
да не му търся смисъла.
Чак мъдрите кукумявки
през деня мигат слисано.

И на кого му пука,
че ще ме срещат по дрехите.
Миналото? В боклука.
Напред – пълно с пътеки!

* * *

ИСТИНАТА

Точно днес внезапно проумях... Всъщност Истината е такава:

Не е важно колко си живял... Важното е колко ти остава...

Кратък бил уж дългият живот... Късно проумяваш, че е кратък.

И се хващаш яко, с две ръце в неговия изтънял остатък.

Мили хора... Все пак се тешим... Общо нещо всички ни очаква.

Няма беден... Няма млад... И стар... Участи на всички е еднаква.

Знаем, по един и същи път в крайна сметка всеки ще поеме.

Днеска... Утре... В други ден... Макар всеки сам... И по различно време.

Ето я запалената свещ... Цял живот гори... Сега догаря...

Вече съм на път... И твърдо знам... Почти всички ви ще изпреваря.

И е все едно – това разбрах – горе във пространствата огромни

за това, че бил съм... тук... сред вас... дали някога ще се запомни.

Свикнах с тази мисъл... Проумях... Времето самичко да решава...

Мисля, че достатъчно живях... Но и че достатъчно остава...

Я да си признаем – в своята смърт никой във действителност не вярва.

Затова измислил си е Рай и чудесно там ще си прекарва.

Ето, че внезапно се засмях... То и без това си му е смешно.

За това живеј! Живей! Живей! Само със усилието днешно...

И не се скъпи! Не се пести! Двойно давай... Вземай тройно даже...

И не му мисли.. И до кога... Има време... То ще си покаже...

* * *

МЪЛЧИ НАРОДЪТ

„Мълчи народът...”

Христо Ботев

Вечно протягаме празната шепа.
Чакат ни вкъщи гладни деца.
А от екрана ни гледат свирепо
страшно доволни охолни лица.

Всеки за собствена своя изгода
най-безогледно си прави пиар.
Дрънка от името на народа.
Номер изпитан...Уви! Номер стар.

Номер уж вече на всички ни втръснал.
Номер еднакъв... Но хваща дикиш.
Мили народе... Вече е късно...
Гледаш... И слушаш... И още търпиш.

Ти ли си този... С хайдушкото знаме...
Ти – непокорен... Ти окрилен...
Ти... Смел потомък на Левски и Даме...
Жалък... Разпънат... Разпеторен.

Мълчи народът... Гледа и слуша...
Уж депутати... Простак до простак...
Как са се хванали гуша за гуша
да си напълнят гушите пак.

Мълчи народът... И сякаш дреме...
Не се намесва... Въпрос на чест.
Но му приписват от време на време
някой уж масов мизерен протест.

И Парламентът... Пълен е входът...
И всеки бърза да се отличи.
Мълчи народът... Мълчи народът...
Няма ли край... До кога ще мълчи?

* * *

ЛЮБОВ

Аз не знам всъщност вече коя съм.
Изиграх много роли в своя живот.
Но щастлива се чувствам, когато
съм изпълнена с толкоз любов.

И усмихвам се сутрин, когато
виждам слънцето как ми се смее.
И усмихвам се вечер, когато
на небето луната пак грее.

И щастлива съм, знай, че така е.
И усмихвам се винаги аз.
Любовта е навред покрай мене.
И я нося във себе си аз.

* * *

АНГЕЛ

И всичко беше тъй прекрасно,
обляно в лунна светлина.
Присъстващите го разбраха ясно,
тя беше умна, влюбена жена.

Мълчеше и усмихваше се само
и съзерцаваше спокойното море.
Обсебена от чувства и от страсти,
тя гледаше отрупаното със звезди небе.

А там високо горе във небето,
със цялата си мощ и красота,
четейки мислите ѝ във сърцето,
я наблюдаваше огромната луна.

А тя така обичаше живота
и цялото ѝ същество издаваше това.
И чувстваше се толкова омайно
танцувайки на лунна светлина.

Морето беше публика безкрайна,
вълните бяха музика неznайна.
Брегът прекрасен беше нейна сцена,
а от луната тя бе странно озарена.

И сля се с ритъма на танца.
И довери се на невидимия си партньор.
Изнасяйки брилянтен тя спектакъл,
издигна се в небесния простор.

* * *

ЕДНА ЧЕСТНА ДУМА

Светът е кошмарен, светът е скандален.
Но ето го краля!
Но ето го краля!
Облечен уж целия в злато и свила,
а всъщност е както го майка родила.
О, как е наперен и колко е важен,
но кой да му каже...
Ах, кой да му каже!
Покланят се ниско министри, палачи,
покланят се двамата подли шивачи
и тътнат във джоба им тежки и лоши
коравите тридесет сребърни гроша.
Те сигурно знаят – триумфът им бляскав
с една дума само ще стане фиаско.
Една дума честна в света ни продажен.
Но кой да я каже...
Но кой да я каже?!

Сред фалш карнавален денят се търкаля.
И ето го краля!
И ето го краля!
Той нито е луд, нито глупав, ни болен.
Той знае прекрасно и ясно, че гол е.
Изправен в голямата кралска каляска,
умира от смях, че светът ръкопляска.

* * *

ПАНОПТИКУМ НА САМОТАТА

Тя обръща в градината сенки на голото лято.
Не че нещо ще сее, домът ѝ отдавна е пуст.
Тя е тъжна жена, изоставена майка, в която
всяка обич от много лета е горчива на вкус.

Как се моли в ръцете ѝ тънката права лопата
и обръща пръстта, и разравя хиляда вини.
Като сляпа мадона докосва я с пръсти земята –
две жени си говорят, две страшно самотни жени.

С уморени очи ги целува червеният залез,
от небето луната тежи като сребърен грош,
а със траурен вой в дракалиците тъжни чакали
възвестяват, че слиза отгоре най-дългата нощ.

Тя оставя лопатата, същата страшна лопата,
със която ще ровят за гроб подир няколко дни,
и подвива нозе, и целува смирено земята –
две жени се сбогуват, две страшно самотни жени.

А когато последният лъч зад баира залезе
и животът замлъкне зад четири слепи стени,
милостивият Господ по лунна пътека ще слезе
да целуне жената, най-свята от всички жени.

* * *

КУЦОКРАКО ПРОЗРЕНИЕ

Беше приказно вкусен кебапа
и полях го обилно с коняк,
но, не щеш ли, тогаз ме захапа
зверска болка във левия крак!

Сбогом, младост, със преходи дълги
през гори и планински била...
Закуцуках по болнични стълби,
натежал от излишни кила.

Голобрадо пишман ескулапче
ме прие във един кабинет,
препоръча ми някакво хапче
и да ходя с бастун занапред.

Да се тътря с бастун... Подигравка.
Дръж си, докторе, твоя бастун!
Настървено цигара запафках.
Ще лекувам ногата с тютюн.

И преглътнах горчивата буца,
осъзнал очевиден проблем:
От години животът ми куца,
а от няколко дена – съвсем!

* * *

ПОД КЕСТЕНА

Ах, дъждът е просто неуместен
пролетен когато завали!
Скрих се под разлистения кестен,
но и там ме пръскаха коли.

Този дъжд... Кой дявол го повика?
Хладен душ връз моето кубе.
Пак вода ми блика във чепика
и ругая мрачното небе.

Плаче политикът от плаката.
Има той един голям кахър,
че не стига моята заплата
за обувки и за нов чадър.

А до мен, под цъфналия кестен,
само че от другата страна,
се целуват и прегръщат често
рус младеж и мургава жена.

Трясна гръм. Прозрение коварно
озари ме с него изведнъж:
Късничко за мене е навярно,
да ме мокри този техен дъжд!

* * *

ДЯДО СТОЯН

Той беше от старото време. Последният човек в селото, който носеше пояс и цървули. Семейството му – беломорски бежанци от Междусъюзническата война. Какво са правили-стрували, какво са писали, никой не знае, ама казват, по документи бил по-голям от майка си. Така било с бежанците. Кой колкото години каже, намери двама „свидетели“ и на толкова го пишели. И възрастта си не знаеше и рядко говореше, ако нямаше какво да каже.

Гледам го един ден, ситни след козата. Омотал палеца на лявата си ръка с един дрипав и мръсен парцал.

– Какво си пострадал?

– Ей го, на! Пишнаф се. Фазландиса се...

– То хубаво, ама биваше с нещо чисто да го вържеш... Ще се инфектира!

– А? – недочу старецът. Или пък се престори. Стар трик: да има време да премисли отговора, а защо не и контра въпрос.

– Казвам, бинт да туриш, марля чиста и да се промие трябва.

Дядо Стоян забавя крачка и ме поглежда с помътнелите си от годините очи:

– Слушай да ти река – спира съвсем и се подпира на тоягата.— Тука са дохождали и с бомбета,

и с чадъре, и с бастоне... И ги няма! Па я съм си туа...

После бърка из потурите, вади тютюн и започва бавно да свива цигара. Неиде в далечината боботи трактор и от нечий двор се чува усилен радиоприемник. Пак говорят за Войната в Залива. През деветдесет и първа много се говореше за нея...

Козата сякаш усеща, че трябва да поизчака, и се завира да пасе една чилия. Възрастният мъж прокарва език по свития качак и го намачкава с пръсти. Поглежда ме пак и ме подхваща:

– Сва, таковата... Америка наскъде е?

Ха сега де! Явно нещо ме пързалия. Той ли не знае къде е Америка, дето е бил пленник на французите през Първата световна и половин Европа пеш е извървял? Отново трик: да накара да говори събеседникът, а той – отстрани да задава въпроси, да залага капани.

– На Запад – отвърщам, – накъде да е?

– Хмм... Че на Запад нели Сърбия, бре?

– Е, да. Сърбия, че после Италия, Франция, Атлантическият океан и тогава чак Америка.

– Хмм... викаш... А сва, таковата, Ирак наскъде е?

От ясно по-ясно, че играе някаква игра. Води ме към същинския, приготвения отрано въпрос-капан.

– Е, Ирак е на изток, на югоизток! – казвам.

– Че там нели Турция, бре?

– Да, Турция, минаваш Турция и чак след нея е Ирак...

Старецът опъва от тютюна, та чак бузите му хлътват. Поокашля се, сякаш да прочисти гърлото, и почти пропява:

– Ам чий го търси Америка в Ирак тогава?

– Де да знам. Не им харесва нещо там.

– Хмм... Да та питам: ти къща имаш ли? Ако в твоята къща нещо не ми харесва, да дойда да го разваля, така ли?

Какво да отговоря, освен да сменя темата?

– Донеси утре едно шишенце ракия, ще седнем, ще поприказваме...

Хем да похваля ракийката му, хем да го подкача за известния в цялото село случай: минавал с козичката покрай двора на комшията, гледа – дядо Чанко в градината. Поздравява го. Втори ден, трети ден така, дядо Чанко не отговаря. На четвъртия:

– Чанкооу, ти що селям не даваш, бре?

Как да отговори човекът? Побил един кол, заметнал го със старото палто, турил отгоре скъсаната ушанка – да плаши пилците, плашило проговаря ли?

След толкова години си мисля: отидоха си старите хора със своите грижи и въпроси, а светът не остана ли като едно огромно плашило, от което чакаме отговор на техния, че и на нашия поздрав?

* * *

ЖИВИ ДУМИ

...Не пълня сметки банкови със суми.
Фалират банки, сумите се изпаряват.
Пълня душата си със живи думи
и тази сметка в мен огромна става.

Каквото ми е дадено от Бог,
не го оставям в мене замразено.
Прибавям още аз към този влог
и го раздавам неограничено.

По рафтовете също съм събрал
книжовно съдържание богато.
Прибавям и към този капитал
поредното безценно кюлче злато.

Знам, ценности и моди се менят.
Богатството ми на вторични ще отиде,
но ако знаят с него колко съм богат,
милиардерите ще ми завидят...

* * *

ПРИ РОДА

Извън България няма природа.
Природа значи да си при рода.
Природа е твоят край свиден и роден.
Там е естествената ти среда.

Само там си природосъобразен.
Там ти си истински, там ти си ти.
Там твоят корен здрав ще те опази,
и инстинктът ще те защити.

Там са посоките на кръстопътя,
а кръстопътят е равен на кръст.
Той те разпъва, но винаги пътят
ще те отвежда до родната пръст.

Там е и твоята майчица мила.
Нейната обич е вечна, нали?
Бащина ласка, родова сила,
цялата мощ срещу уроки зли.

Може за пазиш земята и старата къща,
може и вече да си ги продал.
Там, от където си тръгнал, се връщай,
за да си силен и млад, здрав и цял!

* * *

МЕСЕЦЪТ Е ОСТЪР

Куче лае. Месеца е остър.
Дворът дреме зад ограда. Мрак.
Вятърът се крие. А под моста
няма я реката. Плаче рак.

Капе звучно „кап по кап“ чешмата,
стара шапка – купата сено,
тънки до прекършване стъклата,
уличната лампа – без око.

Черна нощ – беззвездно пепелище.
Няма котка. Счупена стреха.
В тъмнината са заспали нищото,
две врабчета и една троха.

* * *

БЯЛА И ХУБАВА

Ставам на падане. И се търкалям
в пряспа от прясно зелена трева.
Луда съм кръгово, като торнадо!
И се харесвам, с висока глава.

Сто пеперуди, пчели и калинки –
пролетни бенки по лятна снага.
Гледа ме слънцето, сякаш съм снимка,
и ме завърта – без фокус – светът.

Тъна в зеленото бяла и хубава,
лумва сърцето ми, палят се макове.
Знам, че от някъде гледат ме глупаво
старите релси. И младите влакове...

* * *

ПРАЗНИНА

Идвам само да я гледам —
тази моя празнина,
хвърлям някой камък в нея,
сядам на ръба.

Клатя си краката леко
и не мисля за това
колко е дълбока тази
моя празнина.

После ставам и с въздишка
връщам се назад —
вирам се в лицата чужди
без да ме е страх.

Търся да открия онзи,
който има празнина
също толкова голяма,
както моята:

Ще го хвана за ръката,
ще попитам със очи
иска ли да скочим в тези
наши празнини.

Силна съм —
не съм —
ако топли мъжки длани
могат да ме обезсилят.

Умна съм —
не съм —
щом не мога да забравя
и отново да се влюбя.

Честна съм —
признавам:
за любовта ти грам от
свободата си не давам.

* * *

КОПИЯ ЧУПЯ,
щитове свалям,
кожа след кожа съдирам.

Спомени мачкам,
схеми изтривам,
без да те чакам и питам.

Нямам секунда
празна за фрази,
гладки и метафорични.

Ето ме! Виж ме!
Синя до кости,
с мозък, нарязан прилично.

Как ти се струва?
Влюбен си още?!
Можеш и ти да опиташ...

* * *

КЪДЕ СА ОНЕЗИ ВОЙВОДИ?

Вдъхни секиму, о, Боже,
любов жива за свобода...
Христо Ботев

Раковски и Левски, и
Ботев...
Великите ни синове!
Къде е духът им бунтовен,
юнаците да поведе?

Каква бе таз сила могъща
и този характер нечут,
когато „и камък се пука“
да пееш в свирепия студ?

Когато си буден, изучен,
красив, преуспял и богат
—да сложиш до кръста
камата, да жертваш живота
си млад?

Да, имаше смисъл борбата
и жертвите святи безчет,

но мрак е надвиснал в
страната,
макар да изглежда наред.

Свободните хора къде са?
Бездушно обръщаме гръб,
забравили вече завета:
„Напред! Свобода или
смърт!“

Избрахме ли бъдеще
светло
за българските синове?
Бунтовният дух на
България
отново ще ни призове.

* * *

СЪНУВАХ ВОЙНАТА

Сънувах войната – гърмежи, пожари,
градчета във развалини.
А хора се лутат като автомати,
безпомощни, клети души.

Залягат и тичат, играят играта –
„най-важен сега е дълга.“
Отприщил е някой най-тъмните сили,
животът не струва лула.

Смъртта хвърля сянка над много животи –
почернени майки, жени...
Човешката болка сега няма граници.
Не всички сме хора, уви!

И все няма край това изпитание,
надеждата тихо кърви...
Животът е дар и подава ръка, но
кого по-напред да спаси?

Над всички се вихри Духът на войната,
безумие властва в света.
И все няма кой да я спре тази лудост.
Човечество! Но... докога?

* * *

СЪВЪРШЕНСТВО

Сред многото натрупани дела
и многото рисувани картини,
и многото начупени крила,
и многото причини да изстинем;
и многото причини да сме тук,
и многото – да бъдем още топли
оставих си един далечен юг.
Едно елече вълнено и рокля.
Една звезда, която да следя
и хляб един – на масата да има.
Една любов (да спомене смъртта,
ако в гърдите ми настане зима).
Една надежда – да разсъмне пак,
една сълза, едно добро вълшебство.
Една зора, след нея – малко мрак
и после – ден.
Това е съвършенство.

* * *

ДИСЕКЦИЯ НА СТРАШНОТО

Не е страшно, ако още можем да плачем.
Страшно е, ако в сърцето спре да вали.
Ако седнем на масата пред празничната погача
и забравим, че вън е гладът. А гладът боли.

Не е страшно, когато ти вземат мярка за кръста.
Страшно е, ако ти го сковеш за друг.
Ще казват за тебе „Беше небе, ала вече пръст е.“
И Господният гълъб се е превърнал в юмрук.

Не е страшно да ти е тъмно. Страшно е,
ако в тъмното спреш да търсиш попътни звезди.
И напуснеш високото място на нощната стража,
без да знаеш, че целият звезден залог бил си ти.

И изобщо не е страшно, ако нямаш приятели –
ветровете от четири краища ще прегърнат дъба.
Но е страшно да вдигнеш срещу приятел ръката си.
И е страшно приятелят да те уцели в гърба.

Не е страшно, ако си закоравил сърцето си –
Господ може да сложи на него печат нажежен.
Страшно би било всъщност да нямаш достатъчно белези.
И причини да бъдеш, да искаш да бъдеш спасен.

* * *

ПРОГНОЗНО

Разбираш ли – това ще ни сломи.
Плътта неумолимо ще старее.
Ще побеляват моите коси.
А ти напълно ще оплешивееш.

Покритие от старчески петна
ръцете ни навярно ще получат.
Очите – от умора и тъга,
и веждите си тъжно ще заключат.

Ще бъде вяло моето лице.
А теб артритът яко ще те мъчи.
Единствено във моето сърце
ни младост, ни любов ще е приключила.

И тайно се надявам, че при теб
пак същият развой търпят нещата.
Дори да станеш много късоглед
да виждаш още в мен и красотата.

* * *

НЕЩО ТАКОВА

То е все едно пушач да прекрати с цигарите.
Пияница да каже не, на алкохола.
Не съм царицата на драмите,
обаче си боли, като ти вземат трона.

Това е, като бебе пред гърдта на майка си,
отнета му в най-жадната минута.
Това е тичайки да хванеш влака си,
но без билет, с най-строгия кондуктор...

И те изхвърлят в пустошта, сред нищото,
а тъкмо си решил късмет, че имаш.
Това е все едно да имаш чувството,
че вечно, до безкрай, ще бъде зима.

И е кошмар в поредица от сънища,
в които си летял щастлив и влюбен.
Или, като шамар пред публика –
фатален, унизителен и шумен...
„Ти ме обичаш – каза, – ала аз не мога!“

* * *

НЕТЛЕННО

Душите ни са вечно живи.
След нас ще идват на Земята.
Ще гледат с вяра и усмивки
живота земен, кръговрата.

Събирам в спомени най-нови,
което тук сме преживели:
надежди, устреми, любови,
дори мечтите закъснели.

С мечти аз гледам на живота,
с очи, които в него виждат
сърцата ни – слънца огромни
любов и обич как съзиждат.

На пролетта с възторг те гледат,
уханието ѝ те дишат.
Душите ни – добри и вечни,
към утрешното те ни движат.

Душите ни нетленни, живи,
загледани от нас в Небето,
във Слънцето и във звездите
и в наш'то бъдеще неземно.

* * *

КЪМ ТЕБЕ

Лудува сърцето. Какво да направя,
то господар мой е.
Толкова много на него аз вярвам,
на него, приятеля верен.

Отмерва то времето, чувствата мои,
най-верният ми часовник.
Като юмруче, но с чувства огромни,
колкото свода небесен.

Часовникът точен със свой секундарник
цъка, отмерва ми времето.
Ти и на времето ли не вярваш?
Приближава ме то към тебе.

* * *

НАСТРОЕНИЕ

Звездопад от усмивки,
водопад от мечти.
Светлина от прегръдки —
две човешки съдби.

Звездопад от мелодии,
от милувки — искри.
И два влюбени погледа,
и животът — красив.

* * *

СУТРЕШНО

Ти, светъл ден, не ме плаши
с условия и разум.
Аз по Толстоевски реших
да ставам сутрин рано.

И по роса, и по слана
аз първи да разбирам,
по стъпките – в коя страна
Доброто си замина.

В сърцето споменът тежи,
но идва ти на стража
приятен гъдел, че си жив
и значи – още важен.

Сега какво? – ще си река
и ще си отговоря:
филийка ще си препека,
със сиренце отгоре.

И преметѝ, какво стоиш!
И чай сложи, защото
на портичката току виж
се върнало Доброто.

* * *

ЗИМА

И откъде дойде това?
Нали се бях зарекъл,
че няма нещо на света,
което да харесвам?

А то е нищо, то е – сняг.
Вървиш като замаян,
завърнал се на тоя свят,
а откъде – не зная.

И пак си малкото дете
и всичко си е същото,
но ти си вече посветен,
че празникът ще свърши.

И кроткият снеговалеж,
загадъчен и ласкав,
така те моли да умреш,
преди да си пораснал.

Студено, тихо е, тъга
и приказката става:
светът воюва със Смъртта
и тя го побеждава.

И ето: властва над света
магията ѝ бяла.
Но там – кокиче под снега!
И всичко отначало.

* * *

GSM-ът МЪЛЧИ

I.

Джиесемът мълчи. И мълчание страшно раздира
двете малки числа на часовника, спрели в дванайсет.
Вътре в мене горчи. Нещо вътре у мене умира.
Не, това не съм аз. Аз такава не се познайвам...

Стапям ланския сняг. От изплакана всяка снежинка
се заражда море – разлюляно от страст, буреносно.
Не те мисля за враг. И не търся за нищо причина.
Само чакам звъна. И отлагам въпроса за после.

II.

Втори ден на безмълвие бавно у мене се сгушва.
Джиесемът мълчи и самотен в нощта се зарежда.
Само ланският сняг се превръща на кишава суша.
А в очите ми гасне последната моя надежда.

Питам всяка пиаца къде ли свободен се скиташ?
И дали сам си ти по софийските улични преки?
Виждам как се превръща на точка след мол-а таксито.
И оставяш снежинките все по- и все по-далеко...

III.

Беше казал Дамянов, че ден или два се тъгува.
Джиесемът мълчи. Ланшен сняг свети в моите мигли.
Чрез терапия снежна направих аз свое сбогуване.
И да звънне тепърва, просто няма кой да го вдигне!

* * *

GSM-ът звъни

Джисеъмът звъни. На пожар!
По-полека, човече, не бързай.
Не съм сто и дванайсет, а звяр
от каишката своя развързан.

Меря стаята – чет’ри на три.
Срещам ту стена, ту някой тъгъл.
Чувам глас: номера му изтрий,
но инстинктът не би ме излъгал.

Обикалям арената в кръг.
И ми иде на глас да завия.
То било една мъничка смърт
фактът груб, че не сме вече ние.

Но сигналят зове на пожар.
Спирам мислите, дето прииждат.
И прощавам отново, макар
звярът в мен да ръмжи от обида.

* * *

МОНОЛОГ НА ЛЕВСКИ

Нямам гроб, ала чий е проблемът? – погребват ги мъртвите, а пък аз имам толкова работа още за вършене...

Оставете поп Кръстю на мира! Предателя бъркате – пък дори да не бъркате, само ръцете си бършете...

Капе мед от устите лакейски... Под турско бе същото – робът няма очи да застане пред голата истина!

Цял живот ще се гърби след ралото само за къшея – и едно ще повтаря: че всичко от Бога е писано!

... Аз не искам парадни салюти и думи напудрени, мен ми стига да чуя един да извика: „Виновен съм!“ –

но гърми тишината... Небето с очи изумрудени не примигва дори, а народът на дявола моли се, ех, народе! Продаван, харизван! Целувай палачите!

И плачи за онези, които ти смачкаха вратата!

Ти цървулите гордо смени за чепиците лачени – и плати за това с ипотека, заложил България.

Затова е бесилка Родината, няма за чудене!

И царе, и плебеи се кръстят набожно и хрисимо.

Трезви няма ли, хора? Нима са се свършили лудите?

Братът брата продава – и става, каквото е писано.

Ала кой го е писал? Това е, народе, дилемата:

щом не пишеш съдбата си сам, някой друг ще я пише...

Аз избрах да напиша с духа и кръвта си вселената – и я писах така, че и Бог от небето въздишаше!

Затова не четете какво ви говорят за Дякона.

Да четете само онзи, на който очите са истински!

Аз икона не съм. Аз съм всичката вяра изплакана!

А пък другото – то е една неизбежна измислица.

* * *

БЪЛГАРИЯ

Кой разбойник не е разигравал по мене
своя кон, кой не ме е продавал?
Разградена градина съм – здравето семе
се задъхва от бурен и плява.
В мене скърцат забити апостолски кости,
в мене псуват мечти осквернени.
Станах дрипа за всички неканени гости,
а децата ми бягат от мене.
Станах просяк окаян – не, гробище станах!
В мене съхне цветът незавързал.
За зелено орачът веднъж да се хване –
и веднага към кръчмата бърза.
А децата ми? Боже, какво им остана –
само бирници, срам и копои...
От сълзи плесенях, мухлясах от рани
и прокиснах от вечни запои.
... Имах силни горъ. За живот имах воля.
Имах воля за смърт, ако трябва.
Днес пръстта ми е постна, убита, безсолна,
затова ме разменят за хляба.
Станах блато от кръв. Бог е много далече.
Пък и близо да беше – все тая...
Но от кал си – и пак ще се върнеш, човече
тук, в пръстта. А човек е и Каин.

* * *

ДЪЛБОКО В МЕН ЛЕЖИ ТЪГА...

Дълбоко в мен лежи тъга.
По кого, за какво?
Нямам отговор сега.
А тя говори.

Нейните сълзи обливат
дроба ми и костите,
тялото ми гърч извива
в тръпка сладостно-горчива.
Дял от болката ми тя е –
същност нейна, ядка.

И когато аз накрая
се стопя в земята –
щом вселената се слее
с тленните ми атоми –
тя ще бъде тук, безкрайна,
трепетно-тревожна
както днес.

Не –
не е моя – тая болка,
Даже не е моя мисъл.

Усет е за пустота –
празен космос, пълно нищо –
трагично всичко.

* * *

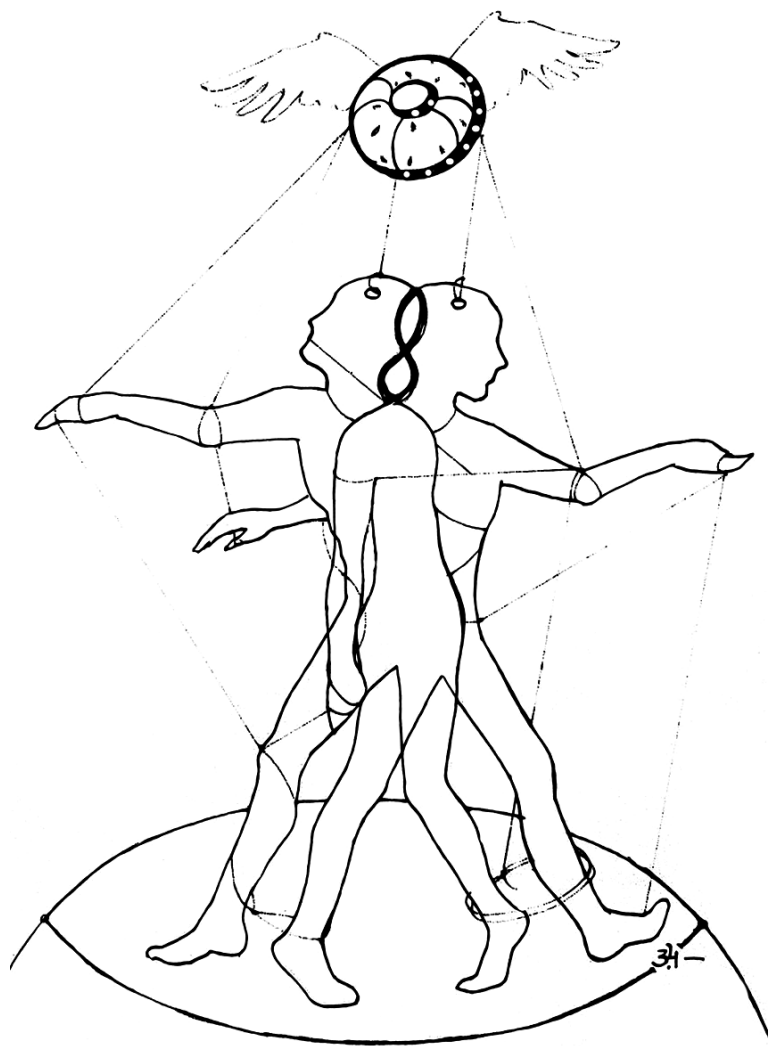
СИМФОНИЯ НА ВИНОТО

Потръпва на масата чаша,
Сладостен сън препълна.
Дружино, весела, наша,
пийте да пием до дъно.

Румено вино се лее,
Искри, озарява лицата.
Дружината сговорна пие
и гони студа от сърцата.

Сякаш художник знатен,
духът на живота витае,
докато телата се клатят
и се търкулнат накрая.

(Превод от сърбски език: Райчо Русев – Райсън)

Цонка Петрова

* * *

СЛУЧКИ С ВНУЧКИ

На моите внуци Ванеса и Елиза

Сложих новата шапка – с цветя –
за да кажат дали ми отива.
Рече малката: „Бабо, но тя...
Ами тя... е от теб по-красива!“

* * *

Спорих с Ането за нещо,
после казах: „Ти си права!“
А тя: „Бабо, ти (сега) си грешна!
Но добре, че си признаваш.“

* * *

Коя година съм родена,
попита ме Анита.
Защото беше забранено.
на колко съм, да пита.

* * *

Портмонето, според Боби,
на паричките е къща!
Ех, че хубаво било би
там да се завръщат!

* * *

Шоколад, останал сам.
Боби: „Бабо, аз на теб го давам!“
После: „Мога да го дам,
но не настоявам.“

* * *

Разбраха най-сетне. Доволни са.
Разказват как станало всъщност.
„Родила ни мама във болница,
а щъркел донесъл ни вкъщи.“

* * *

ДОМЪТ НА МАЙСТОРА

На моя все 46-годишен баща

1.

Живея в най-топлия дом на Земята:
от камък до покрив го зида – сам – тате!
В една златна есен. Забравил умора –
прибра си отвеса, зачопли по двора.
И – цъфна градина. И Слънцето слезе!
През нас който мина – длан слънце понесе...

2.

След толкоз години, на същото място.
Защо оттук минах? Тук струна без глас съм.
Две сгради, еднакви. Ни цвят, нито звук.
И хората сякаш за ден-два са тук.
От блок оборотен отиде си тате.
Какво е животът, щом вземат душата!

* * *

ПСАЛМИ 23 ГЛАВА

За кладенец копах до пет човешки ръста,
а слънцето дамгосваше ми кожата.
Копача стисках в дланите си ръбави
и камъни троших, и невъзможности.

Потта ми капеше и търсеше пътеките,
към жилите подземни на водата.
Копаях здраво оглушал от жегата
и силите си впрегнах, и ината си.

Безводно. Слънцето прегаряше ми житото
и кръв на прах засипваше ми нивите.
Със слюнка месих и нагарчаше ми питката,
от греховете и на мъртвите, и живите.

В дръгливи сенки се превърнаха стадата ми,
без мляко в пресушените си вимета.
От жажда полудял кръщавах си децата
вместо с вода, с ракия и със вино.

За кладенец копах, изцеждах камъка,
изгребвах пръст и костите на времето.
Ковах си кирката на вярата във пламъка
но я разбивах в страх и суеверия..

До тихите води и до зелените ми пасища
остана педя пръст и на плътта оковите.

Гася по малко своите пожарища
със Божия любов...
и със човешка обич.

* * *

Дъждовен несвъртък —
небето в очите ми влиза.
Със нокти чегърта,
студеното, тънката риза.

През котешка люлка
в лозницата, вятърът свири.
Последната дюля
превърща в мишена баира.

Заспали предзимно,
следесенно глъхнат стрехите.
Ще видя ли синьо
след сивия шал на мъглите?

Дали ще прокапят
капчуците още не зная.
Все още прехапвам
тръпчивата мисъл за края?

Дъждът ще се плисне
по твърдата гръд на площада.

За гърлото стискам
последния вик за пощада.

Съдържание

1. Алани Мени	6
2. Александра Ивойлова	8
3. Александър Пергелов.....	10
4. Анахид Чалъовска.....	13
5. Ангел Атанасов	15
6. Ани Русева.....	17
7. Атанас Капралов	19
8. Атанас Стоянов	21
9. Балчо Балчев	24
10. Валентин Евстатиев	27
11. Валентина Лозова.....	29
12. Валери Станков	31
13. Ваня Иванова	33
14. Весислава Савова	35
15. Владимир Виденов.....	37
16. Владо Любенов	39
17. Георги Драмбозов.....	41
18. Даниела Николова.....	43
19. Деси Цветкова	45
20. Десислава Георгиева	47
21. Димитър Миров.....	50
22. Димитър Христов.....	52
23. Евгения Маринчева – Жен	54
24. Елена Алекова	56
25. Емил Савинов.....	58
26. Зина Чаушева.....	61
27. Златка Кънева.....	63
28. Ивайло Диманов	65
29. Иван Ненков.....	67

30. Илияна Делева.....	69
31. Илиана Илиева.....	71
32. Йордан Пеев.....	73
33. Катя Ройдева	75
34. Лилия Заякова.....	77
35. Мариана Еклесия.....	79
36. Мария Панайотова.....	81
37. Мария Радкова	83
38. Мая Митова	85
39. Меги Митковска.....	87
40. Милан Димитриевич.....	89
41. Милчо Кирилов Цветков.....	92
42. Надежда Маринова	94
43. Надежда Цанкова.....	96
44. Недялко Йорданов.....	98
45. Нелия Блажева	102
46. Ники Комедвенска	104
47. Николай Искренов	106
48. Николай Русев.....	108
49. Орлин Миланов	111
50. Павлина Йосева – Pin4e.....	113
51. Павлина Михайлова.....	115
52. Петя Йотова.....	117
53. Петя Цонева.....	119
54. Рада Цонева.....	121
55. Райна Минкова.....	123
56. Райчо Русев – Райсън.....	125
57. Румяна Пелова	127
58. Светлана Йонкова	129
59. Сергие Димитриевич	131
60. Цонка Петрова.....	134
61. Янко Димов – Янкич.....	136

Читалище „Искра-1964“

ИСКРИ ОТ ЖИВИ ДУМИ

литературен сборник

Съставители: Ирина Славчева, Райчо Русев

и Павлина Йосева – рпн4е

Художник на корицата: Мария Петрова

Автор на илюстрациите: Зина Чаушева

Формат 14х21

Печатни коли 9

Тираж 300

Печат: Артграф

ISBN 978-619-7749-08-3

